

PÉLDÁZATOK

Július 20., szombat délután

Saját bölcs szándéka szerint az Úr illusztrációkba és jelképekbe rejtette lelki igazságait. Szóképek használatával a legvilágosabb és leghatásosabb feddést adta gyakran vádlóinak és ellenségeinek, szavaiban pedig nem találhattak semmit, ami miatt kárhozhatni lehetett volna Őt. Úgy találta, hogy példázatokban és hasonlatokban tudja a legjobban átadni az isteni igazságokat. Hallgatói számára a természeti világból vett példákkal és illusztrációkkal, egyszerű nyelven lelki igazságokat nyitott meg, és olyan becses alapelveket jelentett ki, amelyekről hallgatósága teljesen elfeledkezett volna, ha nem kötötte volna ezeket az élet mozgalmas jeleneteihez, tapasztalataihoz vagy a természethez. Ily módon felkeltette érdeklődésüket, kérdések merültek fel bennük, és amikor sikerült teljesen lekötni a figyelmüket, határozott benyomással a szívükbe véste az igazság bizonyosságát. Így tudott megfelelő hatást gyakorolni az emberi szívre, hogy aztán a hallgatóinak később, amikor rápillantottak arra a dologra, amivel a tanítást összekötötte, eszükbe jussanak az isteni Tanító szavai. – *A keresztény nevelés alapjai*, 236. o.

Az igazság – Krisztus igazsága – olyan átfogó és olyan sokrétű, hogy a természet minden mozzanatát felhasználta szemléltetésére. A napról napra látható jelenségeket összekapcsolta valamilyen lelki igazsággal, és így az egész természet a Mester példázatainak foglalata.

Szolgálatának korábbi szakaszában Krisztus oly egyszerűen és világosan beszélt hallgatóihoz, hogy valamennyien megérthették volna azokat az igazságokat, amelyek bölccsé tehetnek az üdvösségre. Sok szívben azonban nem vert gyökeret az igazság, Sátán hamar kikapta onnan. „Azért szólok velük példázatokban – mondta Jézus –, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek... Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták.” (Mt 13:13–15) – *Krisztus példázatai*, 20. o.

Krisztus olyan igazságokat tárt fel, amelyek elfogadására nem voltak felkészülve az emberek. Sőt, még a megértésükre sem. Ezért tanította őket példázatokban. Tanításai, amelyeket összekapcsolt az életből, a gyakorlatból és a természetből vett képekkel, lekötötték a figyelmüket, és megérintették a szívüket. Később, ha ránéztek azokra a dolgokra, amelyekkel tanításait szemlélte, visszaemlékeztek a menyeyei Tanító szavaira. Akik megnyitották szívüket a Szentlélek munkája előtt, azok egyre jobban megértették, mit jelentenek a Megváltó tanításai. A homályos kérdések megvilágosodtak, és a nehezen érthető dolgok nyilvánvalóvá lettek.

Jézus minden szívhez utat keresett. A sokféle példázattal nemcsak különböző oldalról mutatta be az igazságot, hanem különböző életfelfogású hallgatóira is hatást gyakorolt. A mindennapi életüket körülvevő képekkel felkeltette érdeklődésüket. Hallgatói közül senkit sem mellőzött, és senkit sem felejtett ki. A legegyszerűbb, a legbűnösebb is meghallotta tanításaiban azt a hangot, amely együttérzéssel és szeretettel szólt hozzá. – *Krisztus példázatai*, 21. o.

Július 21., vasárnap

Krisztus kortársai nem értették meg küldetését. Eljövételének módja nem felelt meg a várakozásuknak. Pedig az egész zsidó üdvrendnek Krisztus volt az alapja. Impozáns szolgálataikat Isten rendelte el. E szertartásoknak fel kellett hívniuk a nép figyelmét arra, hogy a rendelt időben eljön az, akire a szertartások mutatnak. A zsidók azonban a formásokat és ceremóniákat dicsőítették, a szertartások célját pedig szem elől tévesztették. Az emberi hagyományok, szabályok és előírások elrejtették előlük azokat a leckéket, amelyekre Isten meg akarta őket tanítani. E szabályok és hagyományok eltakarták előlük az igaz vallás értelmét, és akadályozták őket a gyakorlásában. Amikor Krisztus személyében eljött a valóság, nem ismerték fel benne az előképek beteljesítőjét, az árnyékszolgálatok lényegét. [...]

Jézus Krisztus evangéliuma botránkozás köve volt számukra, mert egy üdvözítő helyett ők jeleket kívántak. Azt hitték, hogy a Messiás hatalmas győzelmekkel fogja bizonyítani jogait, és a földi királyságok romjain felállítja birodalmát. Erre a váradalmukra Krisztus a magvetőről szóló példázattal válaszolt. Isten országa nem fegyveres erővel, nem erőszakos beavatkozással diadalmaskodik, hanem azál-

tal, hogy új életelvet plántál az emberi szívekbe. – *Krisztus példázatai*, 34. o.

A Biblia után a természet legyen a fő tankönyvünk... Mikor elvetjük a magot, és ápoljuk a növényt, ne feledjük, hogy Isten teremtette és adja a magot a földnek. Isten gondoskodik hatalmával arról a magról. Az ő rendelése, hogy a mag, mikor elhal, átadja életét a szárnak és kalásznak, ahol megint más magok fejlődnek, hogy megbecsüljük, majd újra a földbe ültessük termést hozni. Arra is felfigyelhetünk, hogy az embernek is közre kell működni ebben. Az embernek is meg kell tennie a magáét, neki is részt kell vennie a folyamatban. Ez az egyik tanulság, melyre a természet tanít, és ismerjük fel benne a komoly, szépséges rendet. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 185. o.

Július 22., hétfő

A magvetőről szóló példázat legfontosabb tanulsága a talajnak a mag növekedésére gyakorolt hatása. Krisztus ezzel a példázattal adta tudtul hallgatóinak, hogy veszélyes dolog bírálni a tetteit, vagy azért siránkozni, hogy azok nem felelnek meg az elképzeléseiknek. A legfontosabb kérdés, hogy miként értékelik tanítását. Elfogadásán vagy elvetésén múlik örök életük. – *Krisztus példázatai*, 43. o.

Krisztus a magvetőről szóló példázatában azt szemlélteti, hogy a magvetés különböző eredményei a talajon múlnak. A magvető és a mag mindegyik példában ugyanaz. Krisztus e példákkal azt tanítja, hogy ha Isten Igéje nem ér el eredményt a szívünkben és életünkben, annak okát magunkban kell keresnünk. Az eredmény nem független az akaratunktól. Az igaz, hogy nem tudjuk önmagunkat megváltoztatni, de tudunk dönteni, és tőlünk függ, hogy mivé akarunk válni. Nem kell megmaradnunk útszéli vagy köves talajú, sem pedig tövisekkel körülvett hallgatóknak. Isten Lelke állandóan azon munkálkodik, hogy megtörje azt az elvakító varázst, amely az embert a világ fogságában tartja. Megpróbálja felébreszteni benne a maradandó kincsek utáni vágyat. Az ember azért válik közömbössé, nemtörődömmé Isten szavával szemben, mert ellenáll a Szentléleknek. Az ember maga felelős szíve keménységéért, ami miatt a jó mag nem ver gyökeret, és gonoszsága növekedéséért, amely meggátolja a jó mag kifejlődését.

Művelnünk kell szívünk kertjét. Mélységes bűnbánatnak kell felszántani a talajt. Ki kell irtani a mérgező, sátáni hajtásokat. Azt a talajt, amelyet egyszer már belepett a tövis, csak szorgalmas munka árán lehet termővé tenni. Az emberi szív bűnös hajlamait is csak buzgó igyekezettel, Jézus nevében és erejével lehet leküzdeni... Ezt a munkát Jézus akarja elvégezni értünk, és arra kér, hogy legyünk ebben a munkatársai. – *Krisztus példázatai*, 56. o.

Ne engedjük, hogy a világ dolgai elvonják a figyelmünket, és mind az elménket, mind a testünket magukkal ragadják. Különben a körülöttünk élőket fosztjuk meg azoktól a szavaktól és jó cselekedetektől, amelyek hozzájárulnának a felemelkedésükhöz. A világosság kiáradását a földi dolgok akadályozzák, és ezért nem áradhat ki a kegyelem sem, amit Krisztus meg szeretne osztani az emberekkel. Sokaknak egyre inkább gyengül az ereje, így nem tudják továbbadni a világosságot másoknak, mivel ők sem az erő forrásától merítik erejüket. Isten felszólítja őket, hogy szakadjanak el mindattól, ami káros hatással van az elméjükre, és tönkreteszi a vallásos életüket.

Mindenkit nyomasztanak a gondok, terhek és a sürgős tennivalók, de minél nagyobb nyomás nehezedik rád, minél súlyosabb terheket kell cipelned, annál nagyobb szükséged van a mennyei segítségre. Jézus lesz a segítőd. Szüntelenül szükséged van arra, hogy élő világosság vetüljön az utadra, és akkor a mennyei sugarak másokra is visszatükröződnek rólad. – *Our High Calling*, 280. o.

Július 23., kedd

Jézus érdeklődést akart ébreszteni. Fel akarta rázni a közönyöseket és szívükbe vésni az igazságot. A példabeszéd népszerű tanítási mód volt. Nemcsak a zsidók értékelték és figyelték, hanem más népek is. Jézus ennél hatásosabb tanítási módszert nem is alkalmazhatott volna. Hogyha hallgatói meg akarták volna ismerni a mennyei dolgokat, akkor megérthették volna szavait, mert mindig kész volt arra, hogy megmagyarázza őket az őszinte érdeklődőknek. – *Krisztus példázatai*, 20. o.

Jézus próbálta megértetni a tanítványokkal, hogy Ő példázatokba burkolva tárja eljünk a nagy igazságokat, hogy akik nem rendelkeznek az igazsággal, nem szeretik az igazságot, és akiknek a szíve saját termé-

szetük, valamint hajlamaik csapdájába esett, ne ismerhessék meg tanításait. [...]

A gyümölcstelen hallgatókat az Úr kétkedőknek, felületeseknek vagy világiaknak nevezi. Ezek az emberek nem képesek felfogni az igazság csodálatos dicsőségét és szívükre gyakorolt hatását. Hiányzik belőlük az a hit, amely legyőzi a világot, ezért a világ óhatatlanul is le fogja győzni őket. – *This Day With God*, 361. o.

Jézusnak más oka is volt arra, hogy példázatokban tanítson. A köré gyűlt tömegben voltak papok és rabbik; írástudók és vének; Heródes-pártiak és főemberek; világot szeretők, fanatikusok, becsvágyók; akik mindennél jobban szerettek volna vádat találni ellene. Kémeik nap mint nap a nyomában jártak, hogy olyat hallhassanak tőle, aminek alapján elítélhetik, és örökre elnémíthatják azt, aki szinte az egész világot magához vonzotta. A Megváltó ismerte az emberek jellemét, és úgy tolmácsolta az igazságot, hogy semmi okot ne szolgáltatson arra, hogy ügyét a Szanhedrin elé vigyék. Példázatokban fedtte meg a magas állásúak képmutatását és gonosz cselekedeteit. Szimbólumokba öltöztetve olyan éles igazságokat tárt fel, amelyeket nem hallgattak volna meg nyílt dorgálásként, szolgálatának pedig gyorsan véget vetettek volna. Miközben kitért a kémkedők elől, olyan világossá tette az igazságot, hogy a tévelygés lelepleződött, és a becsületesek okultak tanításából. A teremtett dolgokból vett példákkal világossá tette Isten bölcsességét és végtelen kegyelmét. A természet dolgai és az élet tapasztalatai által Istenről tanította az embert. „Ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik” (Róm 1:20).

A Megváltó példázatai megmutatják, hogy mi is a „magasabb műveltség”... Az emberek értelmét minden tanításában a végtelen értelemmel kapcsolta össze. Nem biztatta őket az Istenről, Igéjéről és műveiről kialakított emberi elméletek tanulmányozására. Inkább arra tanította őket, hogy szemléljék a műveiben, Igéjében és gondviselésében megmutató Istent. – *Krisztus példázatai*, 22. o.

Július 24., szerda

Jézus érdekessé tette tanításait. Azzal ragadta meg hallgatói figyelmét, hogy gyakran közvetlenül a természet világából kölcsönzött szemlél-

tető, találó képeket... Az Üdvözítő végigtekintett a sokaságon, majd a felkelő napra pillantva így szólt tanítványaihoz: „Ti vagytok a világ világossága.” Amint a nap egyre jobban fénylik, eloszlatva az éjszaka árnyait s életre ébresztve a világot, Krisztus követőinek ugyanúgy kell előrehaladniuk szeretetküldetésükben szétárasztva a menny világosságát a tévelygés és a bűn sötétjében veszteglőknek.

A hajnal tündöklő fényében élesen kidomborodtak a környező halmokon épült városok és falvak, csak még vonzóbbá varázsolva a látványt. Jézus rájuk mutatva mondta: „Nem rejtethetik el a hegyen épített város.” (Mt 5:14) Majd hozzáfűzte: „Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak.” (Mt 5:15) Jézus hallgatói többségükben földművesek és halászok voltak, akiknek egyszerű lakása egyetlen helyiségből állt, ahol a tartóról egyetlen mécses világított a ház valamennyi lakójának. Ezért mondta Jézus: „Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:16) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 38–39. o.

Isten világosságban részesített, de nem azért, hogy véka alá rejtse, hanem a tartóra tűzd, hogy a ház népe javára legyen. Fényljék hát a fényed másoknak is, hogy megvilágítsa az embereket, akikért Krisztus az életét adta. A szívedben uralkodó Isten kegyelme, mely Jézusnak veti alá gondolataidat, eredményes emberré tenne téged Krisztus és az igazság oldalán. [...]

A lélekmentés legyen mindazok életműve, akik Krisztus nevét vallják. Adósai vagyunk a világnak az Istentől nyert kegyelemért, a ránk ragyogó fényért és az igazság szépségének és hatalmának fölfedezéséért. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 52–53. o.

Anyagi ügyeinkben határozott világosságot kell ragyogni engednünk. Ne kövessünk el semmi becstelenséget. Intézzünk mindent a legszigorúbban vett becsületességgel. Inkább veszítsünk anyagilag, mintsem becstelenül tegyünk szert pénzre. Itt kell élnünk az Isten törvényét, itt kell jellemünket isteni hasonlóságra tökéletesítenünk. Akár hívőkkel, akár hitetlenekkel, anyagi ügyeinket egyenes, igazságos elvek alapján kell intéznünk. Mindent Isten törvényének fényében lássunk, bármi

csalás nélkül végezzünk a ravaszság egyetlen morzsája nélkül. [...] „A hamis mértek utálatos az Úrnál.” – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1158. o.

Július 25., csütörtök

Jézus a mindennapokból kölcsönzött példák és szemléltetések segítségével tanított. Ezáltal a természeti jelenségeket a lelkiekkel társította, és hallgatóinak életét összekapcsolta az Igéjében található csodálatos igazságokkal. Ezek után, valahányszor szemeikkel megpillantották azt, amivel Jézus az örök igazságot társította, mindig visszaemlékeztek szavaira.

A magvető példázata az egyik legszebb és legmeghatóbb történet. „És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. És alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja, miképpen. Mert magától terem a föld, először fűvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.” (Mk 4:26–29) Aki ezt a példázatot elmondta, Ő maga teremtette a törékeny magot, adott annak életerőt, és fektette le a növekedését szabályozó törvényeket. Utána pedig fizikai és lelki téren is élő szemléltetés által mutatta be az igazságot. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 140. o.

Amikor Jézus ezt a példázatot mondta, közelben és távolban a fű és a gabona közül kiemelkedő mustárfákat lehetett látni. Ágaikat lágyan lengette a szél. Madarak röpködtek ágról ágra, és a lombok között csipogtak, fütyörésztek. A mag, amelyből ezek az óriás növények kifejlődtek, a legkisebb magvak egyike volt. Először zsenge, de erőtől duzzadó hajtást eresztett, majd addig nőtt és fejlődött, mígnem teljes nagyságában pompázott. Krisztus országa is gyengének és jelentéktelennek látszott indulásakor. Földi birodalmakhoz viszonyítva a legkisebbnek tűnt. A világ uralkodói szemében nevetséges volt, hogy Krisztus királynak mondja magát. A követőire bízott nagyszerű igazságok azonban mennyei erővel ruházták fel azt a birodalmat, amelyről prédikáltak. És milyen rohamosan nőtt, milyen messzire terjedt befolyása! Amikor Krisztus ezt a példázatot elmondta, csak néhány egyszerű galileai képviselte az új birodalmat.

Újra meg újra elhangzott, hogy az emberek ne társuljanak a Jézust követő, egyszerű lelkivilágú halászokhoz, mert szegények, és számuk oly kevés. De a mustármagnak fejlődnie kellett, és ágait az egész világra kiterjesztenie. Amikor a földi birodalmak, amelyeknek dicsősége elkápráztatta az embereket, elpusztulnak, Krisztus országa – a csodálatos, mindent átfogó hatalom – akkor is megmarad. – *Krisztus példázatai*, 77. o.

Krisztus országa különb bármilyen földi uralomnál, és azokat képviseli, akik ezt az országot lakják. „És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példában példázzuk azt?” (Mk 4:30) Nincs semmi a földön, amihez hasonlíthatnánk. Isten országában szent szeretet uralkodik, ahol a szolgálattelvőket is a szeretet vezérli. Jézus azt kérte szolgáitól, hogy tanúsítsanak irgalmat és szeretetteljes jóságot, mivel ezek az ő tulajdonságai, továbbá pedig, hogy minden munkájukban leljenek örömet, visszatükrözve az isteni természet emberiség iránti gyöngéd együttérzését. – *The Review and Herald*, 1908. március 19.

Július 26., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme, „Ellentétben a földi országokkal” című fejezet.

TÓPARTI CSODÁK

Július 27., szombat délután

Jézus születésekor Sátán tudta, hogy Ő jött el, akinek megbízatása van uralmának megdöntésére. Reszketett az angyali üzenet hallatán, amely az újszülött király hatalmáról tanúskodott. Sátán jól tudta, milyen helyet töltött be Krisztus a mennyben, mint az Atya szeretett Fia. Az, hogy Isten Fia emberként jön el a földre, csodálattal és balsejtelemmel töltötte el. Nem tudta megfejtetni ennek a nagy áldozatnak a titkát. Önző lelke nem foghatott fel ekkora szeretetet a megcsalt emberiség iránt. Az embereknek csak halvány elképzelésük volt a menny dicsőségéről és békéjéről, az Istennel való közösség öröméről. Lucifer, az oltalmazó kerub viszont mindezt jól ismerte. Mivel elvesztette a mennyet, elhatározta, hogy másokat is bukásra készítet, így szerez elégtételt magának. Ezt csak úgy érheti el, hogy aláértékelteti velük a mennyei dolgokat, és szívüket a földiekhez köti. – *Jézus élete*, 115. o.

Krisztus saját tapasztalatból ismerte meg az emberiség vágyait és szükségleteit. Isten egyszülött Fia elszakíthatatlan kötelékkel fűzte össze magát az emberek fiaival. Ezért „nem szégyenli őket atyjafiainak hívni” (Zsid 2:11). Ő áldozatunk, szószólónk és testvérünk lett, aki az Atya trónja előtti emberi formában és örök időkre egygyé lett velünk, akiket megváltott... Emberfiává lett. Mindezt azért tette, hogy az embert a bűn fertőjéből és lealacsonyító voltából megmentse és felemelje, hogy Isten szeretetét sugározhassa, és részesülhessen a megszentelt élet örömeiben. [...]

Ez a szeretet páratlan! A mennyei király gyermekeinek neveztesünk! Ó, mily becses ígélet! A legmélyebb elmélkedésre méltó dolog! (...) Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban

felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet, mely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgását is végtelenül felülmúlja! – *Jézushoz vezető út*, 14–15. o.

Jézus, aki azt mondta: „...leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt” (Jn 10:17) – arra az életre támadt fel a sírból, amellyel önmagában rendelkezett. Az emberi meghalt, az isteni viszont nem. Krisztus isteni természetének volt hatalma a halál bilincseinek megtörésére. Krisztus kijelenti, hogy önmagában van élete, amellyel bárkit megeleveníthet, akit akar.

Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből nyeri életét. Bármennyire tehetséges és sokra is képes valaki, életét az élet Forrásától nyeri. Krisztus az élet kútfeje. Csak az, akié egyedül a halhatatlanság, aki a világosságban és életben lakozik, jelentheti ki: „...Van hatalmam letenni [az életemet], és van hatalmam ismét felvenni azt...” (Jn 10:18) – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. köt., 301. o.

Július 28., vasárnap

Annyira lefoglalta őket a menekülésért vívott küzdelem, hogy el is felejtették: Jézus is a fedélzeten van. Most, midőn látták, hogy munkájuk hiábavaló, és csak a halál vár rájuk, eszükbe jutott, kinek a parancsára indultak el a túlsó partra. Jézusban volt egyedüli reménységük. [...]

Hirtelen vakító villám szeli át a sötétséget, s ők meglátják az alvó, a fejtelenségtől nem zavartatott Jézust... A villám fényében mennyei békét fedeznek föl arcán, tekintete elárulja: nem önmagával törődik, gyengéden szereti őket. Szívbeli felé fordulnak, s kiáltják: „Uram, ments meg minket, mert elveszünk.” (Mt 8:25)

Soha senki nem ejtette ki ezt úgy, hogy ne talált volna meghallgatásra. Miközben a tanítványok végső erőfeszítéssel megragadják evezőiket, Jézus felkel. Ott áll tanítványai körében, miközben a vihar tombol, a hullámok átcsapnak fölöttük, s villám világítja meg arcát. Felemeli kezét – amit oly gyakran tett, mikor irgalmasan cselekedett –, és így szól a haragos tengerhez: „Hallgass, némulj el.” (Mk 4:39) [...]

Ahogy Jézus hittel pihent Atyja gondviselésében, úgy kell nekünk megpihennünk Megváltónk gondoskodásában. – *Jézus élete*, 334–336. o.

Istenünk szavára hallgat a menny és a föld, s Ő pontosan tudja, mire van szükségünk. Mi csak rövid távolságot látunk be magunk előtt, de „nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt, mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13). Az Úr magasan trónol a föld nyugtalansága fölött. Isteni tekintete előtt nincs titok. Nagy és zavartalan örökkévalóságából rendeli el, amit jónak lát.

Az Atya tudta nélkül egyetlen veréb se hull a földre. Sátánt Isten iránti gyűlölete arra vezeti, hogy az állatteremtményeket is pusztítsa. Csak Isten védő gondoskodása óvja meg a madarakat, hogy örömeinkkel vidíthassanak bennünket... „Ne féljete azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Mt 10:31) – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 272–273. o.

Nincs olyan nehéz helyzet, ami meg tudná változtatni mennyei Atyánkat. Nála nincs lehetetlen. Jézus végtelen szeretetet tanúsított irántunk, amikor önmegtagadó életet élt, majd kínszenvedést halt értünk. Jöjj Krisztushoz, ahogy vagy... Bízd magad teljesen az ő irgalmának gondoskodására. Nincs olyan belső vagy külső nehézség, amelyet hatalma által ne tudna megoldani.

Egyesek heves természetűek, de aki lecsendesítette a Galileai-tengeren dúló vihart, így szól a feldúlt szívedhez: „Hallgass, és némulj el!” Nincs olyan lázadó természet, amelyet ne tudna hatalma alá hajtani, nincs olyan heves vérmérséklet, amit ne tudna lenyugtatni, ha a szív az ő gondoskodására bízza magát.

Nincs oka az elkeseredésre annak, aki Jézus kezébe helyezi a lelkét. Mindenható Üdvözítőnk van. Jézusra, hited adományozójára és bevégzőjére tekintve mondhatod: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elválnánk is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe.” (Zsolt 46:2–3) – *In Heavenly Places*, 17. o.

Július 29., hétfő

Jézus parancsára a gonosz lelkek eltávoztak áldozatukból, és a megszabadított emberek nyugodtan, csendben, józanul, szelíden ültek a Megváltó lábánál. De a démonoknak Jézus megengedte, hogy egy disznónyáját a tengerbe sodorjanak. Gadara lakóit ez a veszteség érzékenyebben

érintette, mint a Krisztus nyújtotta áldás, és könyörögtek a mennyei orvosnak, hogy hagyja el őket. Sátán éppen ezt akarta elérni. A veszteséért Jézusra hárítva a felelősséget felébresztette a nép önző félelmét, és gátat emelt, hogy ne hallhassák Jézus szavait. Sátán a veszteségekért, csapásokért és szenvedésekért mindig a keresztényeket okolja, hogy a vád ne azokat érje, akiket illet: őt magát és képviselőit. [...]

A történeteket Isten azért engedte meg, hogy a tanítványok tanúi legyenek Sátán kegyetlen hatalmának, amit az emberek és az állatok felett gyakorol. A Megváltó azt akarta, hogy követői tudják meg, milyen az az ellenség, akivel szembe kell szállniuk, hogy ne essenek áldozatul cselekedésének. A környék lakóinak is meg akarta mutatni hatalmát, amellyel széttépi Sátán bilincseit, és megszabadítja foglyait. És bár maga Jézus eltávozott, az oly csodálatosan megszabadított emberek ott maradtak, hogy hirdessék jótévedésük könyörületét. – *A nagy küzdelem*, 514–515. o.

Bár Gadara népe nem fogadta be Jézust, Ő nem hagyta őket a sötétben, amit ők maguk választottak. Arra kérték, hogy távozzon el tőlük, de Ő nem hallgatta meg kérésüket. Hiszen nem tudták, mit utasítanak el. Ezért azok útján küldte el nekik a világosságot, akiket készek voltak meghallgatni.

A disznók elpusztításával Sátánnak az volt a célja, hogy az embereket elfordítsa a Megváltótól, és megakadályozza az evangélium hirdetését azon a vidéken. De pontosan ez az esemény rázta fel úgy az embereket, ahogy semmi más nem tudta volna, és a figyelmet Krisztusra irányította. Bár a Megváltó eltávozott, az emberek, akiket meggyógyított, tanúskodtak hatalmáról. Akik a sötétség fejedelmének eszközei voltak, a világosság csatornái, Isten Fiának követői lettek. Amikor Jézus visszatért a Tízvárosba, az emberek köré sereglettek, és a környező vidékről három napig ezrek hallgatták a megváltás üzenetét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 98. o.

A lelkek erőssége Istenben van, nem emberekben. A csendes bizalom az erőssége mindenkinek, aki szívét Istennek adja. Krisztus nem csak alkalmanként érdeklődik irántunk, hanem erősebben és gondoskodóbban, mint az anya gyermeke iránt... Megváltónk emberi szenvedés és gyötrelme, bánalmazás, szidalom, gúny, visszautasítás és halál révén vásárolt meg minket. Mindig figyel rád, Isten reszkető gyerme-

kére. Az ő védelme alatt biztonságban vagy... Emberi természetünk gyengesége nem akadályozza meg mennyei Atyánkhoz való menetelünket, mert Krisztus meghalt, hogy engesztelést szerezzen értünk. – *Isten fiai és leányai*, 77. o.

Július 30., kedd

Jézus... egy darabig a tengerparton maradt, tanított és gyógyított, aztán betért Lévi-Máté házába, hogy részt vegyen a lakomán a vámszedőkkel. Itt talált rá Jairus, a zsinagóga vezetője.

Ez a zsidó vén nagy bánattal jött Jézushoz, lábához vetette magát, és így kiáltott: „Az én leánykám halálán van; jer, vedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.” (Mk 5:23)

Jézus azonnal elindult a főemberrel annak háza felé. Bár a tanítványok már olyan sok irgalmas cselekedetét látták, mégis meglepte őket, hogy Jézus hajlandó engedni az öntelt rabbi kérésének. – *Jézus élete*, 342. o.

A Megváltó áttörte magát a tömegen, és megközelítette azt a helyet, ahol a szerencsétlen asszony állt. Ő mindedig hiába próbált újra és újra Jézus közelébe férkőzni. Most itt volt az alkalom, de nem tudta, hogyan szólítsa meg. Nem akarta feltartóztatni a lassan haladó Jézust. De úgy hallotta, hogy ha megérintik a ruháját, gyógyító erő árad ki belőle. Attól való féltében, hogy elszalasztja a gyógyulás egyetlen alkalmát, előretolakodott. [...]

Krisztus ismerte az asszony minden gondolatát, és arra ment, ahol az asszony állt. Tudott nagy ínségéről, és alkalmat adott neki hite gyakorlására.

Az asszony az előtte elhaladó Jézus Krisztus felé nyúlt, és pusztán ruhája szegélyét sikerült megérintenie. Abban a pillanatban tudta, hogy meggyógyult. Erre az egy érintésre összpontosította egész hitét. Fájdalma és elesettsége azon nyomban megszűnt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 59–60. o.

Krisztus nem a saját tájékoztatása végett tette fel a kérdést [„Ki az, aki engem illete?"]. Tanítást akart adni a népnek, tanítványainak és az asszonynak. Reményt kívánt ébreszteni a megpróbált asszonyban. Tudatosítani akarta benne, hogy a hit hozott gyógyító erőt. Az asszony

bizalma nem maradhatott észrevétlenül. Istent kellett hálás beismerésének megdicsőítenie. Krisztus tudatni akarta vele, hogy helyesli hitből fakadó cselekedetét. Nem akarta, hogy csak részleges áldással távozzon el. Tudnia kellett, hogy Jézus ismeri szenvedését; hogy szánakozva szereti, és helyesli, hogy hisz hatalmában: hiszi, hogy Krisztus minden bajjától korlátlanul meg tudja szabadítani, aki hozzá jön. [...]

Az asszony – látva, hogy nincs kibúvó – remegve lépett elő, és Jézus lábához vetette magát. A hála könnyeit hullatva elmondta neki ott mindenki előtt, miért érintette meg a ruháját, és miként gyógyult meg azonnal. Félt, hogy Jézus ruhájának megérintése vakmerő cselekedet volt. De egyetlen rosszszálló szó sem hangzott el Krisztus ajkáról... „Bízzál, leányom – szólt kedvesen –, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel!” (Lk 8:48) Ó, milyen vigasztalóak voltak ezek a szavak! Attól való félelme, hogy megsértette Jézust, nem mérgezte meg örömét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 60–61. o.

Július 31., szerda

Jézus szavai a zsinagógában a hallgatók önigazultságának gyökeréig hatoltak. Meg kellett érteniük a keserű igazságot: eltávolodtak Istentől, eljátszották a jogot, hogy Isten népe lehessenek. Minden szó késésként hasított beléjük, s tárta fel valódi állapotukat. Most megvetették a hitet, melyre az imént Jézus ihlette őket. Nem akarták belátni, hogy Ő, aki szegénységből, alacsony sorból származik, más lehet, mint közönséges ember.

A hitetlenségük rosszindulatot szült. Sátán irányította őket, és ők dühödten ordítottak a Megváltó ellen. Elfordultak tőle, akinek küldetése a gyógyítás és helyreállítás volt, s ekkor megmutatkoztak bennük a pusztító jellemvonásai. – *Jézus élete*, 239. o.

A tanítványok üzenete ugyanaz volt, mint Keresztelő Jánosé vagy magáé Krisztusé. „Elközelített az Istennek országa.” (Mk 1:15) Nem volt szabad vitába keveredniük az emberekkel, hogy a Názáreti Jézus-e a Messiás, hanem a nevében kellett az ő irgalmas cselekedeteit véghez vinniük. [...]

A tanítványoknak első misszióútjukon csak „Izrael házának eltévelyedett juhaihoz” (Mt 10:6) kellett menniük. Ha már ekkor hirdették volna az evangéliumot a pogányoknak vagy a samaritánusoknak,

elvesztették volna befolyásukat a zsidók felett. A farizeusok előítéleteinek felszításával olyan vitába keveredtek volna, amely már munkájuk kezdetén elbátortalanítja őket. Még maguk az apostolok is lassan értették meg, hogy az evangéliumot minden nemzetnek el kell vinni. Míg fel nem fogják ezt az igazságot, addig nem készültek föl a pogányokért végzett munkára. Amennyiben a zsidók elfogadják az evangéliumot, Isten hírvívőként küldte volna ki őket a pogányokhoz. Ezért kellett elsőként hallaniuk az üzenetet. – *Jézus élete*, 350–351. o.

Mivel a vezetők nem hittek Jézusban, a nép sem fogadta el Ődvözítőjéül. Jézus a fájdalmaknak és szomorúságnak embere volt. Nem tudták elviselni, hogy komoly, önfeláldozó élete uralja őket. Inkább szerettek volna örvendezni annak a tiszteletnek, amit a világ nyújthat. De azért mégis sokan követték Isten Fiát, és figyelmesen hallgatták tanításait, élvezték drága szavait, melyek ajkairól áradtak. Beszéde rendkívül tartalmas volt, de azért mégis oly egyszerű, hogy a leggyengébb is felfoghatta.

Sátán és angyalai elvakították Jézus kortársainak a szemét, és elhomályosították értelmüket. Arra ingerelték a nép előljáróit és az írástudókat, hogy az Ődvözítő életére törjenek... Láttam, hogy a vének és írástudók közül sokan hittek benne, de Sátán visszatartotta őket ennek a beismerésétől; jobban félték a nép bosszújától és csúfolódásától, mint Istentől.

Sátán gyűlölte és cselszövése mindeddig nem hiúsíthatta meg a megváltás tervét. Mindinkább közeledett az az idő, mikor már beteljesednek azok, amikért Jézus a világba jött. – *Tapasztalatok és látomások*, 160–161. o.

Augusztus 1., csütörtök

Amikor felvetődik a kérdés a szívedben: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?” (Jn 6:5), válaszod ne a hitetlenség felelete legyen. Amikor a tanítványok meghallották a Megváltó utasítását: „Adjatok nekik ti enni” (Lk 9:13), minden nehézség eszükbe jutott. Megkérdezték: Elmenjünk a falvakba eledelet vásárolni? Így most is, mikor az emberek híján vannak az élet kenyérének, az Úr gyermekei megkérdezik: Elküldjünk valakiért a távolba, hogy jöjjön és megetesse őket? Ezzel szemben mit mondott Krisztus? „Ültessétek le az embereket” (Jn

6:10) – s ott helyben megetette őket. Amikor olyan lelkek vannak körülöttetek, akik szűkölködnek, tudjátok, hogy Krisztus ott van. Lépjetek érintkezésbe vele! Hozzátok árpakenyereiteket Jézushoz!

A rendelkezésünkre álló eszközök látszólag nem elegendőek a munkához, de ha hitben előre haladunk, bízunk Isten mindent megelégtítő erejében, akkor bőséges források tárulnak fel számunkra. Ha a mű Istené, akkor Ő maga fog gondoskodni az elvégzéséhez szükséges eszközökről. Megjutalmazza a belé vetett őszinte, egyszerű bizodalmat... Ha a minden erő forrásához járulunk, s kinyújtjuk hitkezünket, hogy kapjunk, meg fogunk erősödni munkánkban még a legfenyegetőbb körülmények között is, és képesek leszünk átadni másoknak az élet kenyerét. – *Jézus élete*, 370–371. o.

Jóllehet a véges emberi elme képtelen megérteni a végtelen Isten terveit, és nem ismeri fel teljesen szándékai megvalósulását, de sokszor tévelygés vagy hanyagság az oka annak, hogy csak homályosan fogja fel a menny üzenetét. Nemritkán az embereknek – még Isten szolgálainak is – a gondolkozását annyira eltompítják az emberi nézetek, az emberi hagyományok és hamis tanítások, hogy csak részben tudják felfogni azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket Isten kinyilatkoztatott Igéjében. Így volt ez Krisztus tanítványaival is, még akkor is, amikor a Megváltó személyesen volt velük. Elméjüket átítatta az a közhiedelem, hogy a Messiás földi fejedelem, aki az egyetemes birodalom trónjára emeli Izraelt. Amikor Jézus megjövendölte szenvedéseit és halálát, még nem tudták, mit jelentenek szavai. – *A nagy küzdelem*, 344. o.

Mivel ilyen rövid idő áll már csak a rendelkezésre, népünk imádkozzon, örködjön, és semmi esetre se hagyja elterelni magát az előttünk álló hallatlanul fontos eseményre való előkészülettől. Mivel látszólag megnyúlt az idő, sokan hanyaggá és közönyössé váltak, ami szavaikat és cselekedeteiket illeti. Nem veszik eszükbe a veszedelmüket, nem látják, nem is értik meg, hogy Istenük kegyelme rejlik a próbaidő meghosszabbításában, hogy idejük legyen megfelelő jellemet kialakítani az eljövendő halhatatlan életre. Minden perc a lehető legértékesebb... Istennek népe van a földön, akik hittel és szent reménységgel, figyelmesen követik nyomon a jövendölések gyors beteljesedését, s akik az igazság iránti engedelmességgel törekednek megtisztítani lelküket,

nehogy amikor Krisztus megjelenik, menyegzői ruha nélkül találja őket. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 306. o.

Augusztus 2., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „A hit érintése” című fejezet (342–348. o.); *Az én életem ma*, „Isten mindenütt velünk van” című fejezet (336. o.).

BELÜLRŐL KIFELE

Augusztus 3., szombat délután

A zsidó gyereket már kiskorától kötelezték a rabbik előírásainak betartására. Minden cselekedetet merev szabályok írtak elő, egészen az élet legapróbb részletéig. A zsinagógák tanítói megszámlálhatatlan szabályra oktatták az ifjúságot, és elvárták, hogy – mint ortodox izraeliták – tartsák is be őket. Jézust azonban nem érdekelték ezek a dolgok. Gyermekkorától függetlenül magát a rabbinikus törvényektől. Állandóan az Ótestamentum iratait tanulmányozta, és gyakran hagyták el az „így szól az Úr” szavak ajkát.

Ahogy kezdte felismerni a nép állapotát, észrevette, hogy a társadalom és Isten követelményei állandó összeütközésben állnak egymással. Az emberek eltávolodtak Isten szavától, és a maguk készítette elméleteket magasztalták. Megtartották a hagyományos rítusokat, amelyek értéktelenek voltak. Istentiszteletük a ceremóniák pusztá ismételtetése volt, és azok a szent igazságok, amelyeket nyilvánosságra kellett volna hozni, rejtve maradtak a hívek előtt. Jézus látta, hogy lélektelen istentiszteletükben nem találnak békét. Nem tudták, hogy akkor nyerhetnek lelki szabadságot, ha igazságban szolgálják Istent. Jézus azért jött, hogy megtanítsa, mit jelent Istent imádni, és nem szentesíthette az emberi kívánalmak és az isteni előírások összekeverését. – *Jézus élete*, 84. o.

A sokaságnak – majd később még tökéletesebben a tanítványainak – elmagyarázta Jézus, hogy a szenny nem kívülről, hanem belülről jön. A tisztaság és a tisztátalanság sajátossága a léleknek. A gonosz tett, a gonosz szó, a gonosz gondolat, Isten törvényének áthágása szennyezi be az embert, nem pedig a külső, ember alkotta ceremóniák elhanyagolása.

A tanítványok észrevették a kémek haragját, amint kiderült tanításuk hamis volta... Remélve, hogy megbékél a feldühödött tisztviselővel,

így szóltak Jézushoz: „Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván megbotránkoztak?” (Mt 15:12)

Ő így felelt: „Minden plánta, amelyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik.” (Mt 15:13) A rabbik által oly nagyra becsült hagyományok és szokások evilágiak, nem pedig mennyeiek voltak. Bármilyen nagy hatalommal rendelkeztek is az emberek fölött, Isten próbáját nem állták ki. Minden, Isten parancsolatait helyettesítő emberi találmány hiábavalónak fog bizonyulni ama napon. – *Jézus élete*, 397–398. o.

Isten parancsolatainak emberi előírásokkal történő helyettesítése nem szűnt meg. Még a keresztényeknél is vannak olyan intézmények, szokások, melyeknek nincs szilárdabb alapjuk, mint az atyák hagyományai. Az ilyen, pusztán emberi tekintélyen nyugvó szokások helyettesítik az isteni rendeléseket. Az emberek ragaszkodnak a hagyományaikhoz, nagyra becsülik szokásaikat, és gyűlöletet táplálnak azok iránt, akik megpróbálják megmutatni nekik tévedésüket. Napjainkban, amikor felhívást kapunk, hogy figyeljünk Isten parancsolataira és a Jézus hitére, ugyanazt az ellenségeskedést tapasztaljuk, ami Jézus idejében megnyilvánult. – *Jézus élete*, 398. o.

Augusztus 4., vasárnap

A rendeletek közül a legkitartóbban a rituális tisztaságot erőltették. Az evés előtt végrehajtott formaságok semmibevevése förtelmes bűnnek minősült, amelyet mind ezen, mind az eljövendő világon meg kell büntetni. A törvényszegő megsemmisítését erénynek tekintették.

A tisztálkodással kapcsolatosan számtalan szabály létezett. Egy élet is kevés volt valamennyi megtanulásához. Akik megpróbálták megtartani a rabbinikus követelményeket, azok élete egyetlen hosszú harc volt a rituális tisztátalanság ellen – a mosakodások és tisztálkodások véget nem érő sorával. Mialatt az emberek az elenyésző különbségekkel, Isten által meg nem kívánt szabályokkal voltak elfoglalva, figyelmük elterelődött Isten törvényének nagy alapelveiről.

Krisztus és tanítványai nem gyakorolták ezeket a rituális mosakodásokat, a kémek ennek elhanyagolását tették vádjuk alapjává. Mégsem intéztek támadást egyenesen Krisztus ellen, hanem a tanítványaival szemben emelt vádakkal jöttek hozzá. A sokaság színe előtt kérdezték meg: „Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendeléseit? Miért nem

mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak?” (Mt 15:2) – *Jézus élete*, 395–396. o.

A papok és a rabbik látszólagos lelkesedése Isten iránt azonban csak tettetés volt, mely elfedte az önmegdicsőülés vágyát. A népet becsapták. Olyan terheket vetettek a népre, amelyeket nem Isten rakott rájuk. Még Krisztus tanítványai sem rázták le magukról teljesen az igát, mellyel az örökölt előítélet és a rabbinikus hatalom sújtotta őket. Most Jézus leleplezte a rabbik igazi lelkületét, s mindenkit meg akart szabadítani a hagyomány kötelékéből, aki igazán Istent akarja szolgálni.

„Képmutatók – mondta a ravasz kémeknek címezve –, igazán prófétaált felöletek Ézsaiás mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:7–9) Krisztus szavai a farizeizmus egész rendszerét vádolták. Kijelentette: a rabbik saját kívánalmaiknak az isteni előírások fölé helyezésével Isten fölé helyezik magukat.

A jeruzsálemi küldöttekben forrt a düh. Nem vádolhatták Krisztust a Sínai-hegyi törvény megszegésével, mert annak védelmezőjeként lépett föl hagyományaikkal szemben. A törvény nagy előírásai, melyeket Ő bemutatott, éles ellentétben álltak az örökölt kicsinyes szabályokkal. – *Jézus élete*, 397. o.

Augusztus 5., hétfő

Krisztus legforróbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. Az Úr azért enged meg próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól. Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt és Jézus Krisztust, akit elküldött; hogy szívünk mélyéből vágyakozzunk minden szennyről megtisztulni, és a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerülünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. De ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle. Amikor Isten elérte célját a szenvedés által, „felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet” (Zsolt 37:6).

Nem kell attól félnünk, hogy az Úr figyelmen kívül hagyja népe imáját. Az a veszély azonban fennáll, hogy a kísértésekben és próbákban elcsüggedve felhagyunk az imádkozással. – *Krisztus példázatai*, 174–175. o.

Megváltónk megérti szívünk harcait, ismeri gyengeségeinket, ezért irgalommal tekint tehetetlenségünkre, megbocsátja bűneinket, és az általunk kitarthatóan kért kegyelmében részesít. Az öröm, békesség, hosszútűrés, szelídség, hűség és a jó cselekedetek a keresztyén jellem velejárói. Ezek a Lélek értékes ajándékai, a keresztyén ember ékességei és pajzsa. Amely otthonban jelen vannak, a fiak „mint a plánták, nagyokká nőve ifjú korukban”, leányaink pedig „mint a templom mintájára kifaragott oszlopok”. A menny ezen megvalósításai nem függnék a körülménytől vagy az ember tökéletlen észjárásától, akaratától. Semmi sem adhat olyan tökéletes elégtételt, amelyet a keresztyén jellem fejlesztése nyújthat. Még a legnagyobb vágyak sem kívánnak ennél magasztosabbat. – *Signs of the Times*, 1886. szeptember 9.

Jézus úgy szólt, mint aki tudással és tekintéllyel rendelkezik. A zsidók ellen felhozott „jaj” figyelmeztetései elítélték a külsőségeket és a képmutatást. Jézus feddései és a külsőségek elleni felszólalásai ma is ugyanolyan erővel bírnak, mint az írástudók és farizeusok idejében, és azokra alkalmazandók, akikben csak a kegyesség látszata van meg, miközben megtagadják annak erejét. A végtelen szentség Istene nem fogadhat el csupán látszólagos lelki szolgálatot, imádatot. Aki Istent imádja, lélekben és igazságban kell imádnia Őt, különben haszontalan szolgálatot végez. A vallásos szertartásokat szívvel kell végezni, különben üres megvalósításokként utálatosak az Úr előtt. És bár Jézus megdorgálta a papokat és a törvény tanítóit képmutatásuk és formalizmusuk miatt, mégis mennyire engedékenyen és szelíden tanította a szegényeket, elnyomottakat, szenvedőket és elcsüggedt embereket. A papok, az előljárók, az írástudók és a farizeusok lábbal tiporták az élő legelőket, és megszenteltetették az élet vizének forrásait. Hamis rendelkezéseikkel akadályozták a tisztán kijelentett igazságok megértését. Szívük megkeményítésével, büszkeségükkel és önzésükkel helytelenül képviselték Istent. – *Sabbath-School Worker*, 1894. december 1.

Augusztus 6., kedd

Az asszony még nyíltabban sürgette ügyét, leborult Krisztus lábához, és felkiáltott: „Uram, légy segítségül nékem!” (Mt 15:25) Jézus látszólag még mindig elutasította a könyörgést, és a zsidók érzéketlen előítéleteinek megfelelően így felelt: „Nem jó a fiak kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.” (Mt 15:26) Ezzel látszólag azt állította, hogy nem igazságos az Isten választott népének járó áldásokat idegeneknek, az Izraellel ellenséges népeknek eltékozolni. Ez a válasz teljesen kiábrándított volna egy kevésbé őszinte esdeklőt. A nő azonban tudta, hogy eljött a nagy lehetőség ideje. Jézus látszólagos elutasítása mögött el nem rejtendő könyörületességet látott... Hasonlóképpen miközben Izrael oly sok áldást kapott, neki nem jut egy rész ebből? Úgy nézett föl, mint egy kutya: nem kérhet ő is egy morzsát bőkezűségéből? [...]

Itt Krisztus találkozik valakivel egy szerencsétlen és megvetett nemzetségből, melyet Isten nem tüntetett ki Igéjének világosságával – az asszony mégis azonnal enged Krisztus isteni befolyásának, feltétlenül hisz a képességében, hogy teljesíteni tudja kérését. Ha megkaphatja a kutya kiváltságát, hajlandó rá, hogy kutyának tekintsék. Viselkedését nem befolyásolják nemzeti, vallási előítéletek vagy büszkeség, azonnal elismeri Jézust Megmentőnek, olyannak, aki mindent megtehet, amit kérnek tőle. – *Jézus élete*, 401. o.

A Megváltó elégedett. Megpróbálta a nő hitét. Úgy bánt az asszonnyal, hogy megmutatta, akit kivetettek Izraelből, többé már nem idegen, hanem gyermek Isten háznépe között. A gyermek kiváltsága, hogy osztozzon az Atya ajándékaiban. Krisztus most teljesíti kérését, és befejezi a tanítványoknak adott leckét. A nőhöz fordul, irgalmas, szerető tekintettel néz rá, és így szól: „Ó, asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akarodod szerint.” (Mt 15:28) Attól a pillanattól meggyógyult a nő lánya, nem gyötörte többé a démon. Az asszony eltávozott, megismerte Megváltóját, és boldog volt, hogy imája meghallgatásra talált. – *Jézus élete*, 401. o.

A Megváltó mennyei szájalommal fordult a kananeus asszony felé. Szíve megindult az asszony fájdalmán. Szerette volna azonnal megnyugtatni, és imáját meghallgatni. De valamire meg akarta tanítványait tanítani. Egy darabig úgy tűnt, hogy az asszony meggyötört szívének jaja nem is érinti. Amikor azonban hitéről bizonyosságot tett, Krisztus

megdicsérte, és a kért drága áldással küldte el. A tanítványok soha nem felejtették el ezt a leckét, és a Szentírás megörökítette, hogy megmutassa, mit eredményez a kitartó ima. – *Krisztus példázatai*, 175. o.

Augusztus 7., szerda

A Tízváros vidékén történt, hogy Jézus meggyógyította a gadarai ördögösöket. Az emberek itt megriadtak a disznók pusztulása miatt, és távozni kényszerítették Jézust. Meghallgatták viszont hátrahagyott küldötteit, és vágy ébredt a szívükben, hogy láthassák Őt. Amikor újra erre a vidékre jött, tömeg gyűlt köré, és egy nehezen szóló süketet hoztak elé. Jézus nem csak szavakat mondott, amikor meggyógyította ezt a beteget. Félrevonta a sokaságtól, ujját a fülébe helyezte, megérintette a nyelvét, feltekintett az égre, és felsóhajtott a gondolatra, hogy mennyi fül nem nyílik meg az igazságnak, és mennyi nyelv nem akarja megvallani az Üdvözítőt. A szóra: „Nyilatkozzál meg” (Mk 7:34), az ember beszédképessége helyreállt, s mit sem törődve a paranccsal, hogy senkinek ne mondja el, széjjelvitte gyógyulásának történetét. – *Jézus élete*, 404. o.

Krisztus megbízott szolgálainak a Lélek hatalmával kell bizonyóságot tenni vezetőjükről. Minden igyekezetüket jellemezze a Megváltó bűnösök megmentése utáni vágya. Vegyük át a Jézustól jövő kegyelemteljes meghívást, s hangoztassuk az egész világon: „Aki kívánja az élet vizét, igyék ingyen.” (Jel 22:17) A gyülekezetnek hívogatni kell: Jöjj el. Vessük be Krisztus oldalán a gyülekezet minden erejét. Krisztus követői egyesült, erős igyekezettel hívják föl a világ figyelmét a Biblia gyorsan beteljesedő jövendöléseire. A hitetlenség, valamint a lélek halhatatlansága tanításának számos válfaja egyre erősebben veti meg a lábát a világon. A nagy világosságban részesültek hidegek és hűtlenek legyenek talán? – *Bizonyágtételek*, 9. köt., 43. o.

Aki szívből igyekszik szolgálni Istennek, alkalmat fog találni, hogy bizonyóságot tegyen róla. Nehézségek nem képeznek akadályt olyan ember előtt, aki elhatározta, hogy mindenekelőtt Isten országát és annak igazságát keresi. Azzal az erővel, amelyet imája és az írás kutatása által nyer a hívő, törekedni fog erkölcsös életre és a bűntől való szabadulásra. Miközben feltekint Jézusra, hitének megkezdőjére és bevég-

zőjére, aki elviselte a bűnösök ellenállását, maga is készségesen viseli el a megvetést és gúnyt. Ő pedig, akinek Igéje igazság – megígérte segítségét és kegyelmét minden körülmények között. Örökkévaló karjai ölelik át azt a lelket, aki hozzá fordul segítségért. Biztosan nyugodhatunk oltalmában, és elmondhatjuk: „Mikor félnem kellene is, én bízom tebened.” (Zsolt 56:4) Isten beteljesíti ígéreteit mindazokon, akik benne reménykednek.

Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy követői élhetnek e világban anélkül, hogy e világból valók lennének... Ő azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát, és megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Ha a keresztyén ezt a célt tartja szem előtt, akkor tiszta maradhat, bárhol legyen is. Bármilyen legyen állása, magas vagy alacsony, bármilyen legyen élete, fényes vagy szerény, mindenkor hűséges kötelességteljesítésben fogja kimutatni az igaz hit, az igaz vallás erejét. – *Az apostolok története*, 467. o.

Augusztus 8., csütörtök

Akik jelt vártak Jézustól, annyira megkeményítették a szívüket a hitetlenségben, hogy nem fedezték fel jellemében az isteni hasonlatosságot. Nem akarták látni, hogy küldetése az Írások beteljesedését jelenti... Sem mennyen, sem földön adott jel nem segít rajtuk.

Jézus „lelkében felfohászokodván” elfordult a gáncsoskodók csoportjától, s visszatért a hajóra tanítványaival. Nyomasztó csöndben újra átszelték a tavat... Amikor elérték a túlsó partot, Jézus így szólt: „Vigyázzatok és őrizkedjete a farizeusok és szadduceusok kovászáától” (Mt 16:6)... A tanítványok mégsem értették meg Jézust. Olyan hirtelen távoztak Magdalából, hogy elfelejtettek kenyeret venni, és csak egyetlen cipőjük volt. Azt hitték, Krisztus erre a körülményre hivatkozik, és arra figyelmezteti őket, hogy ne vásároljanak kenyeret a farizeusoktól vagy a szadduceusoktól. Hitük, lelki felfogóképességük hiányos volta miatt gyakran ehhez hasonlóan félreértették szavait. Ekkor Isten megfeddte őket, amiért azt gondolták, hogy aki ezreket táplált néhány hallal és árpakenyérrel, az ezzel az ünnepélyes figyelmeztetéssel pusztán időleges táplálékra utal. Fennforgott a veszély, hogy a farizeusok és szadduceusok ravasz okoskodása a hitetlenség kovászáat keleszti meg tanítványaiban, s végül könnyelműen fogják föl Krisztus munkásságát. – *Jézus élete*, 407. o.

A tanítványok hajlottak a gondolatra, hogy Mesterüknek teljesítenie kellett volna a mennyei jelre vonatkozó kérést. Hitték, hogy tökéletesen képes megtenni, s egy ilyen jel elhallgattatná ellenségeit. Nem vették észre ezeknek a kötekedőknek a képmutatását.

Hónapokkal később... Jézus megismételte ugyanezt a tanítást. „Kezdé az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmaztatók meg magatokat a farizeusok kovászától, mely a képmutatás.” (Lk 12:1)

Az ételbe kevert kovász észrevétlenül hat, az egész tésztát saját természetére formálja. Ugyanígy, ha a képmutatás helyet kap a szívben, átjárja a jellemet és az életet... Az írástudóknak és a farizeusoknak megtévesztő, félrevezető elveik voltak. Álcázták tanításaik igazi célját, és minden alkalmat felhasználtak, hogy ezeket mesterien belophassák hallgatóik elméjébe. Ezek a hamis elvek, ha egyszer elfogadták őket, úgy munkálkodtak, mint a kovász a lisztben, átjárták és átformálták a jellemet. Ez a megtévesztő tanítás tette oly nehézé az emberek számára, hogy befogadják Krisztus Igéjét. – *Jézus élete*, 408. o.

Amikor képesek vagyunk úgy megérteni Isten jellemét, ahogyan Mózes megértette, akkor mi is sietve borulunk le előtte, imádattal szívünkben és dicsérettel ajkunkon. Jézusnak nem kisebb volt a szándéka, mint, „hogy az a szeretet legyen bennük” – vagyis az ő gyermekeinek a szívében –, „amellyel engem szeretted” (Jn 17:26), azért, hogy Isten ismeretét át tudják adni másoknak.

Micsoda garancia, hogy Isten szeretete lakozzon mindazok szívében, akik hisznek benne! (...) Aki ismer, ezt mondta: „Maga az Atya szeretett titeket” (Jn 16:27). Aki tapasztalatból ismeri e szeretet hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét, ki is jelentette nekünk ezt a bámulatos tényt. Ez a szeretet Isten Fia által a miénk, így tehát a Krisztushoz fűződő kapcsolat számunkra minden. Egynek kell lennünk vele, ahogyan Ő egy volt az Atyával, és ekkor a hatalmas Isten szeretetei vagyunk, Krisztus testének tagjai, az élő szőlőtő vesszői. – *A keresztény nevelés alapjai*, 177–178. o.

Augusztus 9., péntek – További tanulmányozásra
Jézus élete, „Az igaz jel” című fejezet (404–409. o.)

A TANÍTVÁNYOK KÉPZÉSE:

I. RÉSZ

Augusztus 10., szombat délután

Vegyük fel a keresztet, és kövessük Krisztus nyomdokait. Akik magukra veszik a keresztet, észreveszik majd, hogy amint a keresztet emelik, a kereszt fölemeli őket, erőt és bátorságot ad nekik, és Isten Bárányához irányítja őket, aki elveszi a világ bűnét.

A kereszt fölemel a föld alantas területeiről, s a legédesebb közösségre hoz Istennel. A keresztviseléssel azt a tapasztalatot adhatja, hogy elmondhasd: „Tudom, az én Megváltóm él, s mivel Ő él, én is élni fogok.” Milyen csodálatos megnyugtatás is ez! – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1095. o.

Fáj a szívem tőle, mikor Isten megmutatja, hogy milyen sokan bálványozzák az énjüket. Krisztus már kifizette a megváltásuk árát. Erejük teljes szolgálata Őt illeti. De a szívük önszeretettel és önmaguk ékesítésének vágyával van tele. Nem figyelnek oda Jézus szavaira: „Ha valaki énutánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” (Mk 8:34) Saját vágyaik kielégítése elrejt szemük elől Krisztust. Nem kívánnak szelídséggel és alázattal járni Isten előtt. Nem tekintenek Jézusra. Nem imádkoznak azért, hogy az ő hasonlóságára változzanak el. [...]

Sokan, akik kereszténynek vallják magukat, valóban csak névlegesen azok. Nem tértek meg. Előtérbe helyezik az énjüket. Nem ülnek le, hogy tanuljanak Jézus lábainál, mint ahogy Mária tette. Nincsenek készen Krisztus eljövetelére. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 80. o.

Nehéz megérteni önmagunkat, nehéz igazán megismerni a jellemünket. Isten szava ugyan félreérthetetlen, mégis gyakran hibásan alkal-

mazzuk a saját énünkre. Hajlamosak vagyunk becsapni magunkat, s azt gondoljuk, az Írás figyelmeztetései és intései nem vonatkoznak ránk. „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17:9) [...]

A Biblia teljes, világos és határozott tanítást ad. Pontosan meg-
rajzolja Krisztus igaz tanítványának a jellemét. Alázatos szívvel kell
kutatnunk az Írásokat, reszketve Isten szavától, hacsak nem akarjuk,
hogy hitetés áldozatai legyünk valódi jellemünket illetően. Rendület-
len kitartással kell legyőznünk önzésünket és önteltségünket. Ala-
pos önvizsgálatot kell tartanunk, hogy elkerüljük az önáltatás veszé-
lyét... Bánjatok magatokkal becsületesen, mert nem engedhetjük meg
magunknak, hogy ebben a kérdésben bármennyit is kockáztassunk.
Vessünk számot, mibe kerül teljesen kereszténynek lennünk, azután
ölsük magunkra a fegyverzetet. Tanulmányozzátok a példát, tekintse-
tek Jézusra, legyetek olyanok, mint Ő! – *Bizonyásgtételek*, 5. köt., 332. o.

Augusztus 11., vasárnap

Jézus és tanítványai most... Galilea határain túl jártak, olyan vidéken,
ahol a bálványimádás volt az uralkodó. A tanítványokat itt nem érte
el a judaizmus irányító befolyása, és közelebbi kapcsolatba kerültek
a pogány istentisztelettel. A világ minden részén létező babonák külön-
böző formáit képviselték körülöttük. Jézusnak az volt a célja, hogy ezek
láttán felelősségérzet ébredjen bennük a pogányok iránt. Míg ezen
a vidéken tartózkodott, a nép tanítása helyett inkább tanítványainak
óhajtotta szentelni magát.

Beszélgennie kellett a rá váró szenvedésekről. Először azonban
egyedül elvonult és imádkozott, hogy szívük legyen kész szavai befoga-
dására. Amikor visszatért közéjük, nem jelentette be azonnal mondan-
dóját. Előtte alkalmat adott nekik, hogy megvallják belé vetett hitüket,
és megerősödjenek az eljövendő próbára. – *Jézus élete*, 411. o.

Jézus most feltette a második kérdést, mely magukra a tanítvá-
nyokra vonatkozott: „Ti pedig kinek mondotok engem?” (Mt 16:15) Péter
így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Mt 16:16) [...]

Péter kifejezte a tizenkettő hitét. Mindamellert a tanítványok még
távrolról sem értették meg Krisztus küldetését. A papok és a vének
ellenállása és hamis beállítása nem térítette ugyan el őket Krisztus-

tól, de nagy zavart okozott. Nem látták tisztán útjukat. A légkör, amelyben nevelték őket, a rabbik tanítása, a hagyomány hatalma még mindig befolyásolta az igazságról alkotott nézetüket. A világosság drága sugarai időről időre rájuk ragyogtak Jézusról, mégis sokszor olyanok voltak, mint akik sötétben tapogatóznak. Ezen a napon azonban, mielőtt szembekerültek hitük nagy próbájával, a Szentlélek hatalmasan megnyugodott rajtuk. Egy kis időre szemük elfordult a „láthatókról”, hogy a „láthatatlanokat” (2Kor 4:18) szemlélje. Az emberi külső mögött felismerték Isten Fiának dicsőségét. – *Jézus élete*, 411–412. o.

A Péter által megvallott igazság a hívő hitének alapja. Maga Krisztus jelentette ki, hogy ez az örök élet. Ezen ismeret birtoklása azonban nem szolgálhat alapul az önfelmagasztalásra. Péter nem saját jósága vagy bölcsessége miatt kapta ezt a kinyilatkoztatást. Az ember önmagától sohasem juthat el az istenismeretre. „Magasabb az égnél: mit tessel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg?” (Jób 11:8) Egyedül a fiúság lelke jelentheti ki nekünk Isten mélységes dolgait... „Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” (1Kor 2:10) „Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz.” (Zsolt 25:14) Maga a tény, hogy Péter felismerte Krisztus dicsőségét, bizonyítja: ő „Istentől tanított” volt (Jn 6:45). – *Jézus élete*, 412. o.

Augusztus 12., hétfő

Megváltónk, mielőtt keresztre feszítették, elmondta a tanítványainak, hogy meg fogják ölni, de újra életre kel. Angyalok is jelen voltak e beszélgetésnél, hogy Jézus szavait bevéssék a tanítványok elméjébe és szívébe. De a tanítványok földi szabadságot, Róma igája alóli szabadságot vártak, és nem tudták elviselni azt a gondolatot, hogy az, akiben minden reményük összpontosult, megalázó halált szenvedjen. Nem lett volna szabad elfelejteniük Jézus szavait, ők mégis elfelejtették. És amikor jött a próba, készületlenül találta őket. Jézus halála minden reményüket romba döntötte, mintha a Megváltó nem is figyelmeztette volna őket rá. A próféciaik nekünk is éppoly világosan mutatják a jövőt, miként Krisztus szavai a tanítványoknak. Az Ige tisztán feltárja a kegyelemidő lezárulásához fűződő eseményeket, és azt, hogy miként kell a nyomorúság idejére felkészülnünk. De a tömegek nem értik ezeket a fontos

igazságokat, mintha Isten ki sem nyilatkoztatta volna őket. Sátán résen áll, hogy elragadjon minden benyomást, amely az embert bölccsé teheti az üdvösségre. És a nyomorúság idején sokan felkészületlenek lesznek. – *A nagy küzdelem*, 594. o.

Mikor Krisztus felfedte Péternek az előtte álló próba és szenvedés idejét, s Péter ezt felelte: „Mentsen Isten, Uram. Nem eshetik ez meg tevéled,” a Megváltó rászólt: „Távozz tőlem, Sátán.” Az ellenség szólt Péter szájából, a kísértő szerepére vette rá őt. Péter nem gyanakodott Sátánra, Jézus viszont fölismerte a főcsalót. Péterhez intézett szava valójában Sátánnak szólt.

Sátán el akarta csüggeszteni Jézust, mikor Urunk az elfajult emberiség megmentésén fáradozott. Az ellenség pontosan Péter szavait akarta kiejteni. Ezek a szavak ellenkeztek Isten tervével, s amin csak ilyen jellegű pecsét áll, mind bántó Istennek. A Sátán ihletésére szóltak a szavak... Sátán azt remélte, hogy elcsüggeszti Krisztust, Krisztus tehát a szavak szerzőjéhez szólt, mikor ezt mondta: „Távozz tőlem, Sátán!” – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1095. o.

Aki mindenekfölött szereti Istent, a szomszédját pedig úgy, mint önmagát, az szüntelen annak tudatában fog dolgozni, hogy ő a világ, az angyalok és emberek látványossága. Isten akaratát sajátjává téve életében meg fog mutatkozni Krisztus kegyelmének átalakító hatalma. Minden életkörülmény között Krisztus példája vezet majd.

Isten minden igaz, önfeláldozó munkása készséggel ad – és oda-szánja magát – mások javára. Krisztus mondja: „Aki szereti a maga életét, elveszti azt, és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.” (Jn 12:25) Odaadó és gondos igyekezettel segítve ott, ahol arra szükség van, az igaz keresztény megmutatja Isten és embertársai iránti szeretetét. Lehet, hogy életét elveszti szolgálata során. De amikor Krisztus eljön, hogy ékköveit összegyűjtse, újra visszakapja majd. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 86. o.

Augusztus 13., kedd

Jézus kijelentette tanítványainak, hogy közülük néhányan nem íze-lik meg a halált mindaddig, amíg meg nem látják eljönni Isten országát hatalommal és dicsőséggel. Ez az ígélet a megdicsőüléskor teljesült.

Jézus arca elváltozott és a naphoz hasonlóan ragyogott. Ruhája fehér és fényes volt. Mózes jelen volt, hogy azokat képviselje, akik Jézus második eljövetelkor a halálból támadnak fel. Illés, aki anélkül változott el, hogy meghalt volna, azokat képviselte, akik az Úr második eljövetelkor változnak el halhatatlanságba, és élve ragadtatnak el a mennybe. A tanítványok tiszteletteljes félelemmel szemlélték Jézus nagyszerű fenségét, látták az őt magába záró felhőt, és hallották a mennyi hangot: „Ez az én szerelmes Fiam; Őt hallgassátok.” – *Tapasztalatok és látomások*, 164. o.

„Ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk.” (Mk 9:22) Hány bűnterhes lélek visszhangozta ezt az imát! A könyörületes Megváltó válasza mindenkinek ez: „Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívónek.” (Mk 9:23) A hit köt össze a mennyyel, ez ad erőt, hogy megbirkózzunk a sötétség erőivel. Krisztusban Isten eszközökről gondoskodott minden bűnös jellemvonásunk féken tartására, hogy ellent tudjunk állni bármilyen erős kísértésnek. Sokan úgy érzik, nincsen hitük, és ezért távol maradnak Krisztustól. Az ilyen gyámoltalanok méltatlanságukban vessék alá magukat az irgalmas Megváltó kegyelmének. Ne önmagukra, hanem Krisztusra nézzenek, aki meggyógyította a betegeket, és kiűzte a démonokat, amikor az emberek között járt, és ma is ugyanaz a hatalmas Üdvözítő. A hit Isten Igéje által jön. Ragadd meg az ígéretét: „Aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Vesd magad a lábához, és kiáltsd: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.” (Mk 9:24) Ha ezt cselekszed, sohasem veszthetsz el, soha. – *Jézus élete*, 429. o.

Sátánnak és seregének a hatalma és rosszakarata jogos félelemre adhatna okot, ha nem találnánk védelmet és szabadulást Megváltónknál, aki hatalmasabb náluk. Házunkat reteszekkel és zárossal gondosan bebiztosítjuk, hogy a gonosz emberektől megvédjük a javainkat és életünket. De ritkán gondolunk a gonosz angyalokra, akik folyton-folyvást igyekeznek a közelünkbe férkőzni, és akiknek a támadása ellen nem építhetünk saját védelmi eszközeinkre. Ha engedélyt kapnak rá, megzavarhatják a gondolkodásunkat, tönkreteszhetik és meggyötörhetik a testünket, elpusztíthatják a javainkat és életünket. Egyedüli örömmüket a szenvedésben és pusztításban találják. Félelmes helyzetben vannak azok, akik nem Isten kívánalmait követik, hanem Sátán kísér-

téseinek engednek, mígnem Isten átengedi őket a gonosz lelkek irányításának. De akik Krisztust követik, az ő oltalma alatt biztonságban vannak. Isten a mennyből nagy erejű angyalokat küld a védelmükre. A gonosz nem törheti át azt az őrséget, amelyet Isten állít a népe köré. – *A nagy küzdelem*, 517. o.

Augusztus 14., szerda

Egy alkalommal János a testvéreivel vitába keveredett, hogy közülük vajon ki a legnagyobb. Nem akarták, hogy szavaik a Mester fülébe jussanak, ám Krisztus a szívükben olvasva felhasználta az alkalmat, hogy igazi alázatosságra oktassa őket. Utasításai nem csupán ama kised seregnek szóltak, mely figyelt a tanításaira, hanem örök értékkel bírnak minden követőjére az idők végezetéig. „És leülvén odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen minde- nek között az utolsó és mindeneknek szolgálója.”

Akiket Krisztus Lelke hatja át, azokat nem készítheti arra a becs- vágy, hogy uralkodni akarjanak testvéreik felett. Akik saját szemük előtt csekélyek, csak azok lesznek nagynak tekintve Isten színe előtt. „És előfogván egy gyereket közéjük állítá azt; és ölébe vétén azt monda nékik: Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott.”

Milyen drága tanítás ez Krisztus minden egyes követője számára! Akik azokat a kötelezettségeket, amelyek közvetlenül adódnak életük útján, elhanyagolják, és elmulasztják az udvariasság, nyájasság, szeretet és irgalmasság gyakorlását akár csak egyetlen kisgyerekekkel szemben is, azok a Krisztus iránti kötelezettségeiket hanyagolják el. – *Megszentelt élet*, 55–56. o.

Olyan lelkület jelent meg közöttünk, amit Isten nem hagyhat, hogy vezessen bennünket. A keresztényeknek sosem kellene azt hinniük, hogy uralkodhatnak Isten öröksége fölött. [...]

Aki enged az önfelmagasztalás lelkületének, az ellenség uralma alá veti magát. Ha az evangélium szolgálói nem értenek egyet az ilyen személy összes elképzelésével és ötletével, akkor elfordul tőlük, és ellenük beszél, gúnyt és keserúséget zúdítva a szolgálatttevőkre és a műre. [...]

Életével Jézus a feddhetetlenség és a tökéletes szentség példáját nyújtotta. Noha Ő volt a lefenségesebb mennyei lény, mégis kész volt szolgálni. Ő, a legtisztéletreméltóbb, megalázta önmagát, hogy szolgálhasson azoknak, akik nem sokkal korábban még azon vitatkoztak, hogy ki legyen a nagyobb Isten országában. – *This Day With God*, 192. o.

Isten maga választja ki az emberi eszközöket. Néha egészen egyszerű embereket a legnagyobb feladatokkal bízta meg, mert az emberi gyengeség által mutatkozik meg hatalma. Nekünk megvan a saját mérceünk, és ahhoz mérten jelentjük ki az egyik dolgot nagynak, a másikat pedig kicsinek. Isten azonban nem a mi normánkkal mér. Ne gondoljuk, hogy Istennek is nagy, ami nekünk nagy; vagy ami nekünk kicsi, neki is az. Nem a mi feladatunk megítélni a képességeinket, sem pedig megválasztani a munkánkat. Vegyük fel az Isten által nekünk szánt terhet! Hordozzuk az ő nevében, és nála keressünk mindig nyugalmat! A szívvel-lélekkel, vidáman végzett szolgálat dicsőíti Istent. Örül, ha hálásan vállaljuk a feladatainkat, és ha boldogan fogadjuk azt a megtiszteltetést, hogy munkatársai lehetünk. – *Krisztus példázatai*, 363. o.

Augusztus 15., csütörtök

A Zsidókhoz írt levél rendkívül világosan tárja elénk ezt az egyetlen célt, a keresztény futását az örök élet elnyeréséért: „Félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért. Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevezetőjére, Jézusra.” (Zsid 12:1–2) Irigység, gyűlölet, gyanúsítás, rágalmazás, kapzsiság – olyan terhek, akadályok, amelyeket a kereszténynek el kell vetnie, ha győztesen akarja megfutni pályáját az örök életért. Minden szokást vagy hajlamot, amely bűnre csábít, vagy szégyent hoz Krisztusra, le kell vetni, kerüljön bármibe. [...]

„És ha megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le azt – mondta az Üdvözítő –, jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre... És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt. Jobb néked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a gyehennára.” (Mk 9:43–45) Ha a lábunkat vagy kezünket levágtatnánk a testünkről, vagy a szemünket kivágtatnánk annak érdekében, hogy megmentsük a testünket a haláltól, meny-

nyivel inkább kell a kereszténynek igyekeznie, hogy levetkőzze a bűnt, amely a lélek halálát okozza. – *Az apostolok története*, 312. o.

Isten nem minden bűnt tekint egyformán súlyosnak. Az ő szemében is vannak fokozatai a bűnnek, akár az emberek ítéletében. De bármennyire csekélységnek tűnik is valamilyen véték az emberek előtt, Isten előtt egyetlen bűn sem jelentéktelen. A részeges embert lenézik, és rámondják, hogy a bűnei kizárják őt a mennyből. Ugyanakkor megrovás nélkül burjánzik a büszkeség, önzés és irigykedés. Némelyik bűn különösen sérti Istent. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 337. o.

Az emberi agy képtelen felmérni, hogy mennyi bajt okozott az örök gyötrelemről szóló tévtanítás. A Biblia vallását, amely tele van szeretettel, jóssággal és részvétellel, beárnyékolja a babona, és körülveszi a félelem. Ha meggondoljuk, hogy Sátán milyen hamis színekkel festi meg Isten jellemét, csodálkozhatunk-e azon, hogy az emberek a mi irgalmas Teremtőnket rettegik, sőt, gyűlölik? Azok az ijesztő nézetek, amelyek Istentről világszerte a szószékeken hangoznak el, emberek ezreit, sőt, millióit teszik kételkedővé és hitetlenné.

Az örök gyötrelem elmélete is hamis tan, Babilon utálatosságainak egyfajta bora, amellyel minden népet megitat (Jel 14:8; 17:2). Igazán rejtély, hogyan tudták Krisztus szolgái elfogadni és hirdetni ezt az eretnokséget a szószékről... Ha elfordulunk Isten Igéjének bizonyágtételétől, és csupán azért fogadunk el hamis tanításokat, mert atyáink tanították azokat, mi is a Babilonra kimondott ítélet alá esünk, és utálatosságainak borából iszunk. – *A nagy küzdelem*, 536. o.

Augusztus 16., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Ki a nagyobb?” című fejezet (432–442. o.)

A TANÍTVÁNYOK KÉPZÉSE: II. RÉSZ

Augusztus 17., szombat délután

Milyen tisztelettel tekintett munkássága során Jézus az emberi életre! Nem királyként jelent meg az emberek között, nem igényelte a tömegek figyelmét, hódolatát vagy szolgálatát, hanem úgy jött, mint aki szolgálni akar, hogy fölemelhesse az emberiséget. Kijelentette, hogy nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon... Bárkivel is találkozott, olyan embert látott benne, akinek emberi kedvességre van szüksége. Közülünk sokan akarunk szolgálni másoknak, olyanoknak, akiket tisztelünk, miközben elmegyünk azok mellett, akiket általunk Krisztus áldásban részesíthetne, ha nem lennénk annyira ridegek, szeretetlenek és önzők, és ha nem tartanánk ezeket az embereket méltatlannak az odafigyelésünkre. [...]

„Legyetek annakokáért követői az Istennek mint szeretett gyermekek: és járjatok szeretetben, miképpen Jézus Krisztus is szeretett minket, és adta önmagát miérettünk ajándékkul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.” (Eféz 5:1-2) A szeretetnek erre a szintjére hívatunk el. Ezt a szeretetet nem szennyezte be az önzés. – *Our High Calling*, 176. o.

Tanítványainak Krisztus a legfontosabb tanítást adta arra vonatkozóan, hogy milyen tanítványoknak kellene lenniük. „Abban az országban, amelyet megalapítani jöttem – mondta –, nem lesz elsőbbségtől folyó harc. Ti mindannyian testvérek vagytok. Az országomban minden szolgálom egyenlő. Ott csak az alázat és a másokért végzett szolgálat nagyságát ismerik el. Aki megalázza magát, felmagasztaltatik, aki pedig felmagasztalja magát, megaláztatik. Aki másokért igyekszik szolgálni, és áldozatot hozva megtagadja önmagát, olyan jellemtulajdonságokat nyer, amelyek méltóvá teszik őt Isten színe előtt, és fejlődni fog

ismeretben, igazi türelemben, megértésben, jóságban és együttérzésében. Isten országában ezek vannak a főhelyen.”

Az ember Fia megalázta magát, és Isten szolgájává lett. Önmagát megalázta, és egészen a halálig feláldozta, hogy szabadságot és életet adjon, és helyet készíthessen az ő országában azoknak, akik hisznek benne. Életét adta megváltásként sokakért. Az elsőbbségért harcolók számára ennek az áldozatnak elégségesnek kellene lennie ahhoz, hogy elkezdjenek szégyenkezni a magatartásuk miatt. – *This Day With God*, 356. o.

Aki hisz Krisztusban, alázatosan jár vele... Arra törekszik, hogy segítsen, áldást hozzon és megerősítsen lelkeket, és az angyalokkal együtt munkálkodva szolgál az üdvösség örökösei érdekében. Jézus a kegyelmében, bölcsességében és igazságában részesíti őt, hogy áldás lehessen mindazok számára, akikkel kapcsolatba kerül. Az ilyen szolgálattelvők minél alázatosabban tekintenek önmagukra, annál több áldást nyernek Istentől, mivel az ajándék nem magasztalja fel őket, hanem arra használják az az áldásokat, hogy továbbadják másoknak.

A szolgáló angyalok Isten trónjától kapják az utasításokat, hogy együtt munkálkodjanak az emberi eszközökkel. Krisztus kegyelmében részesíti szolgáit, hogy továbbadhassák embertársaiknak. – *Manuscript 165*, 1898. december 13.

Augusztus 18., vasárnap

Amikor a farizeusok később megkérdezték Jézust a válás törvényességéről, az Úr a házasság intézményére terelte figyelmüket, amint azt Isten a teremtéskor elrendelte. „Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg nektek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt.” (Mt 19:8) Jézus Éden áldott, boldog napjaira hívta fel a figyelmüket, amikor Isten mindent „igen jó”-nak jelentett ki. Az Úr akkor vezette be a szombatünneplést, akkor alapozta meg a házasságot Isten dicsőségére és az emberiség áldására. Akkor hirdette ki a házasság törvényét Ádám gyermekei számára, amikor házasságban kapcsolta össze a szent pár kezét mondván: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté” (1Móz 2:24), így jelentve be a házasság törvényét Ádám utódai számára egészen az idők végéig. Amit az örökkévaló Atya

jónak jelentett ki, az a legmagasztosabb áldás és legmagasabb növekedés törvénye az ember számára. – *Gondolatok a hegybeszédről*, 63. o.

Jézus azért jött e világra, hogy helyreigazítsa a hibákat, és visszaállítsa Isten erkölcsi képmását az emberben. A házassággal kapcsolatban rossz felfogás alakult ki Izrael tanítóinak elméjében. A házasság intézményét eredménytelenné tették. A férfiak szíve annyira megkeményedett, hogy már a legjelentéktelenebb ürüggyel is el akartak válni a feleségüktől, vagy ha úgy döntöttek, akkor a feleséget elszakították a gyermekeiktől, és elküldték. Ezt nagy megszegyenítésnek tekintették, mely a legnagyobb szenvedést jelentette az eltávolított nő számára.

Krisztus eljött, hogy a gonoszságokat helyreigazítsa. Az első csodáját egy menyegző alkalmával tette. Ezáltal jelentette ki a világnak, hogy a házasság, ha tisztán és szeplőtlenül megőrizzük, szent intézmény. – *Boldog otthon*, 341. o.

Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki „segítőtársat” – neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatja fejként Ádámot, nem taposhatja lábbal őt mint alsóbbrendűt, hanem mellette kell állnia mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt, csont a csontjából és hús a húsából, tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban meg kell lennie. [...]

Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. „Tisztességes [...] a házasság.” (Zsid 13:4) Ez volt Isten egyik első ajándéka az embernek, és ez egyike annak a két intézménynek, amelyet Ádám a bukás után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás: őrzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, kielégíti az ember társas igényét, nemesíti fizikai, értelmi és erkölcsi természetét. – *Pátriárkák és próféták*, 46. o.

Augusztus 19., hétfő

Krisztus idejében az anyák hozzá vitték a gyermekeiket, hogy kezét rájuk téve áldja meg őket. E cselekedetük által nyilvánították ki hitü-

ket Jézusban és szívük szorongó félelmét a gondjaikra bízott kicsinyek jelenlegi és jövőbeli jólétéért. [...]

Amikor az anyák előrehaladtak a poros országúton, és a Megváltóhoz közeledtek, Ő látta akaratlanul kicsorduló könnyeiket és remegő ajkukat, miközben halk imát rebegtek gyermekeikért. Hallotta tanítványainak dorgáló szavait is, és azonnal visszavonta a rendelkezésüket. Szerető, hű szíve nyitott volt a gyerekek fogadására. Egyiket a másik után vette karjába, és megáldotta őket, miközben az egyik gyermek keblére dőlve mélyen elaludt. Jézus bátorító szavakat szolt az édesanyákhoz munkájukkal kapcsolatban. Ó, mily nyugalom szállt a lelkükre! Milyen örömmel gondoltak Jézus jóságára és kegyelmére, mikor visszagondoltak erre az emlékezetes alkalomra! Kedves szavai eltávolították a terhet a szívükből, és új reményt és bátorságot ébresztettek bennük. Így minden fáradtságérzetük elmúlt. – *Boldog otthon*, 273. o.

Krisztus, a mennyei Fenség így szolt: „Engedjétek hozzám jóni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.” A gyermekeket nem küldte a tanítókhöz, sem a farizeusokhoz, mert tudta, hogy ezek az emberek csak arra tanítanak a kicsinyeket, hogy vessék meg a legjobb Barátjukat. Azok az édesanyák, akik Jézushoz vittek a gyermekeiket, jót tettek... Engedjétek, hogy az édesanyák most is Krisztushoz vigyék a gyermekeiket. Hagyjátok, hogy az evangélium szolgálói karjukba vegyék a gyerekeket, és megáldják őket Jézus nevében. A szeretet legkedvesebb szavaival szólítsák meg a kicsinyeket, hisz Jézus is karjába vette nyája báránykáit, és megáldotta őket. – *The Review and Herald*, 1896. március 24.

Az anyák menjenek Jézushoz a gondjaikkal! Elegendő kegyelmet kapnak tőle gyermekeik neveléséhez. Minden anya számára, aki terheit a Megváltó lábához akarja lerakni, nyitva állnak a kapuk. Aki ezt mondta: „Engedjétek, hogy a kisgyermekek énhozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket” (Lk 18:16), ma is hívja az anyákat: vezessék hozzá gyermekeiket, hogy megáldja őket. Az imádkozó anya hite által még az anyja karjában fekvő csecsemő is a Mindenható árnyékában nyugodhat. Keresztelő Jánost születésétől kezdve betöltötte a Szentlélek. Ha közösségben élünk Istennel, mi is várhatjuk, hogy a legelső percektől fogva az isteni Lélek formálja a kicsinyeinket. – *Jézus élete*, 512. o.

Amikor e gyerekek Jézushoz jönnek, elfogadják tanácsát és áldását, elméjükbe vésik képmását és kegyelmes szavait, hogy az sohase semmisüljön meg. Krisztusnak e cselekedetéből meg kell tanulnunk, hogy a fiatalok szíve a legfogékonyabb a kereszténység tanításai iránt, ezért könnyen befolyásolhatók a kegyességre és erényre, mivel a kapott benyomásokat szilárdan megtartják. – *Boldog otthon*, 275. o.

Augusztus 20., kedd

Amikor egy fiatalember Krisztushoz jött és megkérdezte tőle, mit kell tennie, hogy örök élete legyen, Krisztus azt mondta neki, hogy tartsa meg a parancsolatokat. A fiatalember így válaszolt: „Ezt mind megtartottam.” (Mt 19:20) Az Úr most meg akarta értetni vele a dolog lényegét. „Mi fogyatkozás van még bennem? Én tökéletes vagyok” – gondolta magáról ez a férfi. Nem látta át, hogy van egy hibája, ami az örök életét veszélyezteti. Krisztus azonban rátapint szívének bűnös foltjára, és így szól: „Ha tökéletes akarsz lenni... jöjj és kövess engem.” (Mt 19:21) Mit tett erre az ifjú? Nagyon szomorúan eltávozott, mert nagy vagyona volt.

Nos, ez a fiatalember egyáltalán nem tartotta meg a parancsolatokat. El kellett volna fogadnia Jézus Krisztust Megváltójának, és meg kellett volna ragadnia az ő igazságot. S amikor már övé Krisztus igazsága, akkor meg tudta volna tartani Isten törvényét. A gazdag ifjúnak nem lett volna szabad lábbal tipornia a törvényt. Tisztelnie és szeretnie kellett volna, és akkor Krisztus az ő isteni erejével támogatta volna az ő emberi törekvéseit. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 70. o.

A zsidók majdnem szem elől tévesztették az Isten ingyen kegyelmét hirdető igazságot. A rabbik azt tanították, hogy Isten pártfogását ki kell érdemelni; és azt remélték, hogy saját cselekedeteikkel megszerezhetik az igazak jutalmát. Istentiszteletük mögött nyereszkes, haszonleső lelkiület húzódott. Ettől a lelkiülettől még Krisztus tanítványai sem voltak teljesen mentesek, és a Megváltó minden alkalmat kihasználta arra, hogy ráébredesse őket tévedésükre. [...]

Jézus nem csökkentette a törvény követelményeit, hanem félreért-hetetlenül kijelentette, hogy megtartása az örök élet feltétele. Isten ezt a feltételt szabta meg Ádámnak a bukás előtt is. Az Úr most sem kíván kevesebbet, mint amit az Édenben várt el az embertől: tökéletes enge-

delmességet, feddhetetlen, igaz életet. A kegyelem kínálta szövetség ugyanazt igényli az embertől, mint az Édenben felállított követelmény: összhangot Isten törvényével, amely szent, igaz és jó. – *Krisztus példázatai*, 390–391. o.

Az önimádó ember törvényszegő. Ezt akarta Jézus az ifjúval megértetni, és azért próbálta meg, hogy leleplezze szíve önzését. Rátapintott jellemének gyenge pontjára. Az ifjú nem igényelt további felvilágosítást. Bálványt dédelgetett a lelkében. A világ volt az istene. Azt állította, hogy megtartotta a parancsolatokat, de nem ismerte azt az elvet, amely az egész törvény lényege. Nem szerette Istent igazán, sem embertársait. Ezzel a fogyatkozásával egyszersmind hiányzott belőle mindaz, ami Isten országára alkalmassá tette volna. Az „én”-nek és a világ kincseinek szeretete nincs összhangban a menny elveivel.

Amikor ez az ifjú főember Jézushoz fordult, nyíltságával és komolyságával megnyerte a Megváltó szívét. „Rátekintvén megkedvelé őt.” Jézus ebben az ifjúban olyan valakit látott, aki az igazság hirdetője lehetne. Ezt a tehetséges, előkelő ifjút éppoly szívesen magához fogadta volna, mint szegény halász követőit. – *Krisztus példázatai*, 392. o.

Augusztus 21., szerda

Jézus Krisztus a tanításaival és példaadásával tökéletes képet nyújtott arról az önzetlen szolgálatról, amely Istentől ered. Isten nem önmagának él. A világ teremtése és minden dolog fenntartása bizonyítja, hogy állandóan másoknak szolgál. „Aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5:45) A szolgálat ezen eszményét az Atya bízta a Fiúra. Jézust állította Isten az emberiség élére, hogy példaadása által tanítsa, mit jelent a szolgálat! Egész életét a szolgálat törvénye alá rendelte. Mindenkinek szolgált, és mindenkinek segített.

Jézus mindig és újból arra igyekezett, hogy ezt az alapelvet tanítványai lelkébe vesse. Amikor Jakab és János elétárták kívánságukat az elsőbbségért, Ő így felelt nekik: „Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” (Mt 20:26–28) – *Az apostolok története*, 359. o.

Megint másik alkalommal [Jakab és János] anyjuk által azt kérték az Úrtól, hogy országában a két legkiválóbb helyet tölthessék be. A Megváltó így felelt: „Nem tudjátok, mit kértek.” Tényleg közülünk is milyen kevesen értik az ima jelentőségét. Jézus, aki „az előtte levő öröm helyett megvetve a gyalázatot keresztet szenvedett”, jól tudta, hogy milyen áldozat árán nyerhetik el ezt a dicsőséget. Az ő öröme abban állt, hogy saját megaláztatása, halálküzdelve és vérének ontása által lelkeket igyekezett megmenteni. [...]

Jézus így szólt hozzájuk: „Megihatjátok-e azt a poharat, amelyet én megiszom, és megkeresztelkedhettek-e azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem? És mondanak: Meg.”

Milyen kevés sejtelmük volt arról, hogy mit is jelent ez a keresztség. „És monda nékik: Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek, de az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni.” – *Megszentelt élet*, 56–57. o.

Az Úr képviselőjévé emeli alázatos szolgáját, aki rábízta magát, aki nem magasztalja föl magát, és nem tartja magát okosabbnak annál, amilyen. Az ilyen ember élő áldozatként szenteli életét Istennek, az Úr pedig elfogadja őt, felhasználja és támogatja a szolgálatban. Istennek az a szándéka, hogy bölcsességét adja az embereknek, hogy azt az ő nevében használják fel. Isten az alázatos, odaszentelt életű munkás által nyilatkoztatja ki magát. [...]

Tekintsetek minden egyes rátok bízott képességre szent kincsként, amit fel kell használnotok úgy, hogy mások is megismerhessék a kegyelmet. Ezáltal tesztek eleget az Isten által nektek kirendelt célnak. Az Úr azt várja el, hogy teljes mértékben Jézus Krisztusban elrejtőzve hagyjuk, hogy a dicsőség csak az Istené legyen. – *That I May Know Him*, 88. o.

Augusztus 22., csütörtök

A vak Bartimeus az út szélén várakozik, már régóta várja a Krisztussal való találkozást.

Látó emberek tömegei vonulnak fel és alá, de nem vágyakoznak arra, hogy meglássák Krisztust. A hit egyetlen pillantása is megérintené Jézus szerető szívét, és kegyelmének áldásait árasztaná rájuk; ám ők nincsenek tudatában betegségüknek és lelki szegénységüknek, és nem

érezik, hogy szükségük lenne Krisztusra. Nem úgy a szegény, vak ember. Számára az egyetlen remény Jézus. Amint vár és figyel, hallja a közeledő léptek zaját, és izgatottan érdeklődik: Mi ez a zaj? A járókelők azt válaszolják, hogy a Názáreti Jézus közeledik. Bartimeus égő vágyakozással kiáltja: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Az emberek próbálják elhallgattatni, de ő annál erősebben kiáltozik: „Dávid fia, könyörülj rajtam!” A könyörgés meghallgatásra talál. Kitartó hite megjutalmaztatik. Nem csak fizikai látását nyeri vissza, de lelki szemei is megnyílnak. Krisztusban meglátja szabadítóját, és az igazság Napjának fénye a lelkébe ragyog. Mindazok, akik a vak Bartimeushoz hasonlóan érzik, hogy Krisztusra van szükségük, és akik olyan buzgók és eltökéltek, mint ő volt, megkapják az áldásokat, melyek után sóvárognak. – *Isten fiai és leányai*, április 29

Amint a szőlővesszőnek is meg kell maradnia a szőlőben, hogy elnyerje az éltető életet, mely fölvirágoztatja, úgy akik Istent szeretik, és minden utasítását megtartják, azoknak is az ő szeretetében kell lakozniuk. Krisztus nélkül képtelenek vagyunk legyőzni akár egyetlen bűnt is, ellenállni akár egyetlen kísértésnek. Sokaknak olyan szükségük van Krisztus lelkére és erejére, hogy bevilágítsa értelmüket, mint a vak Bartimeusnak szüksége volt a szemére. „Amint a szőlővessző sem tud gyümölcsöt teremni magától, ha nem marad a szőlőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem.” Aki valóban Krisztusban van, az mind tapasztalni fogja ez egység áldását. Az Atya elfogadja őket szeretett Fiában, ők pedig az Atya törődésének, gyöngéd, szerető, gondoskodásának tárgyai lesznek. A Krisztussal való ilyen kapcsolat eredménye a szív megtisztulása, a tisztességes élet, a hibátlan jellem. A keresztény fán termő gyümölcsök: a „szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, gyöngédség, jóság, hűség, szelídség, önuralom”. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 355. o.

Nem elég Istennek atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmasságát látnunk, nem elég, ha a törvény igazságát és bölcsességét felismerjük, és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örökkévaló alapelveire épültek. Pál apostol... vágyakozott ama tisztaság és megújulás után, amelyet saját erejéből soha nem érhetett el, s azért így kiáltott fel: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testből?” (Róm 7:24) E fájdalmas kiáltás tört ki minden időben, mindenütt az aggódo lelkek ajkán. Ezek számára csak egyetlen felelet van: „Ímé,

az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) – *Jézus-hoz vezető út*, 19. o.

Augusztus 23., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Egy fogyatkozásod van” című fejezet (518–523. o.)

VISZÁLYOK JERUZSÁLEMBEN

Augusztus 24., szombat délután

Közeledett a húsvét ideje, és Jézus újból Jeruzsálem felé vette útját. Szívében az Atya akaratával összefonódó tökéletes egység békéje honolt, és sietősen haladt az áldozat színhelye felé. Tanítványait azonban rejtély, kétség és félelem érzése kerítette hatalmába. A Megváltó „előtük megy vala, ők pedig álmélkodának, és követvén őt félnek vala” (Mk 10:32).

Krisztus ismét maga köré hívta a tizenkettőt, és minden addiginál határozottabban ismertette meg velük elárultatását és szenvedéseit. „Ímé – mondta –, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az embernek Fián, amit a próféták megírtak. Mert a pogányok kezébe adatik és megcsúfoltatik és meggyaláztatik és megköpdöstetik; és megoszorozván megölik Őt; és harmadnapon feltámad. Ők pedig ezekből semmit nem értének; és e beszéd őelőlük el vala rejtve, és nem fogták fel a mondottakat.” (Lk 18:31–34) – *Jézus élete*, 547. o.

Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de azért mindig szeretettel beszélt. A néppel való mindennapi kapcsolata közben állandóan tapintatos, figyelmes, gondos és szeretetteljes volt. Sohasem volt udvariatlan vagy barátságtalan, sohasem ejtett ki ok nélkül kemény szót, és senki örömét nem rontotta el hiába. Megmondta az igazságot, de mindig szeretetteljesen. Sohasem ítélte el emberi gyengeségeket, de a legkeményebben megróttá és elítélte a képmutatást, hitetlenséget és igazságtalanságot; de ezt is könnyes szemmel és fájdalmas hangon tette. Sírt Jeruzsálem felett, a város felett, melyet oly nagyon szeretett, de amely mégis vonakodott elfogadni Őt, aki az út, az igazság és az élet. Bár Jeruzsálem lakói elvetették Őt, az Üdvözítőt, mégis könyörülő szeretettel tekintett rájuk. Élete az önmegtagadás és a mások iránti gondos, aggódó szeretet élete volt. Szemében minden lélek becses volt. Miközben isteni fenségét és méltóságát állandóan megőrizte, mégis

mindig a leggyengédebb szeretettel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben veszendő lelket látott, akinek megmentését küldetésének tekintette.

Ez a Megváltó jelleme, miként életében is megnyilatkozott. Ez Isten jelleme is. Az Atya szívéből fakadnak az isteni irgalmasság folyamai, amelyek Krisztusban nyilatkoznak meg, és az egész emberiségre kiáradnak. Jézus, az irgalmas, szeretetteljes Üdvözítő volt a testben megjelent Isten (1Tim 3:16). – *Jézushoz vezető út*, 12. o.

Szolgálatá során állandóan alattomos és álszent emberek üldözték. Meg akarták ölni. Besúgók jártak nyomában: figyelték szavait, hogy okot találjanak megvádolására. A nemzet legértelmesebb és legműveltebb polgárai próbálták vitában legyőzni. De soha nem ők voltak az erősebbek. Mindig zavartan és megszégyenülten kellett az egyszerű galileai tanító elől visszavonulniuk a csatatérről. Krisztus tanításaiiban addig soha nem ismert elevenség és erő volt. Még ellenségei is kénytelenek voltak elismerni: „Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!” (Jn 7:46) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 51. o.

Augusztus 25., vasárnap

Krisztus a hét első napján vonult be diadalmasan Jeruzsálembe. A tömegek, melyek Bethániába sereglettek, hogy lássák Őt, most kíváncsian várták fogadtatását, s kíséretéhez szegődtek. Rengeteg ember haladt a város felé húsvétra, ezek is csatlakoztak a Jézust követő sokasághoz. Az egész természet örült. A fák zöldbe öltöztek, virágaik csodálatos illata betöltötte a levegőt. Új élet és öröm lelkesítette az embereket. Ismét kizsendült az új ország reménye.

Jézus be akart vonulni Jeruzsálembe, ezért előreküldte két tanítványát, hogy hozzanak neki egy nőstényszamarat vemhestől... Jézus olyan csikót választott, melyen még senki sem ült. A tanítványok kitörő lelkesedéssel terítették rá ruháikat az állatra, és ráültették Mesterüket. Eddig Jézus mindig gyalog utazott, s a tanítványok először csodálkoztak, amiért most egy állatot választott. Szívükben felcsillantotta a reményt az örömteli gondolat, hogy Ő a fővárosba megy, királlyá kiáltják, majd érvényesítik királyi hatalmát. Útközben elmondták fényes várakozásaikat Jézus barátainak, az izgalom közel s távol egyaránt terjedt, és a népben tetőfokára hágott a várakozás. – *Jézus élete*, 569. o.

Krisztus a zsidó királyi bevonulási szokás szerint járt el. Azon az állaton ült, melyen Izrael királyai is, és melyről a prófécia megjövendölte, hogy így fog a Messiás eljönni országába. Ahogy felültették a csikóra, hangos diadalkiáltás remegtette meg a levegőt. A sokaság éltette a Messiást, királyát. Jézus most fogadta a hódolatot – ezt azelőtt sohasem engedte meg –, s tanítványai ezt bizonyítékként fogták fel, hogy boldog reményeik teljesülnek: láthatják trónra lépni Őt. A sokaság meg volt győződve róla, hogy eljött a felszabadulásuk órája. Képzeltben már látták a római seregek kiűzését Jeruzsálemből, Izraelt újból független nemzetté válni. Mindenki boldog volt, és izgatott, az emberek egymást fölülmulva fejezték ki hódolatukat neki... Nem nyújthattak át drága ajándékokat, de felsőruháikat eléterítették szőnyegül, s az utat lombos olaj- és pálmaágakkal hintették tele. Nem vihettek királyi zászlókat a diadalmenet élén, hanem óriási pálmaágakat vágtak – a győzelem természetadta jelképeit –, és üdvörlégás, hozsánnák közepette fenn lobogtatták azokat. – *Jézus élete*, 570. o.

A világegyetem álmélgodott azon, hogy Krisztus megalázza magát az ember megmentéséért. Hogy Ő, aki az általa alkotott hatalmas teremtés mindenféle lényének szükségleteiről gondoskodva járt csillagról csillagra, egyik világból a másikba, és igazgatta mind, kész elhagyni dicsőségét és magára venni az ember természetét – ez olyan titok, amelyet más világok büntelen értelmes lényei vágytak megérteni. – *Pátriárkák és próféták*, 69. o.

Augusztus 26., hétfő

Küldetésének végén [Krisztus] újból a templomba jött, és ugyanolyan szentségtelen kép fogadta, mint azelőtt... A templom méltóságai maguk is adásvétellel, pénzváltással foglalatostkodtak. Olyan tökéletesen irányította őket a nyereségvágy, hogy Isten szemében nem voltak különbek a tolvajoknál. [...]

Jézus átható tekintete újból végigpásztázta a templom megszentelt udvarát. Minden szem felé fordult. Pap és főember, farizeus és pogány döbbsent tisztelettel meredt rá, aki a mennyei király fenségével állt előttük. Egész lényén átvillant istensége, s olyan méltósággal és dicsőséggel ruházta föl Krisztust, amelyet még sohasem nyilvánított ki... Krisztus olyan erővel szólalt meg, hogy viharként rázta meg

az embereket: „Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.” (Mt 21:13) [...]

Senki sem merészelt megkérdőjelezni hatalmát. A papok és kereskedők állataikat maguk előtt hajtva menekültek színe elől. – *Jézus élete*, 589–591. o.

A fügefafa természetéhez tartozik, hogy még a levelek kibomlása előtt megjelennek a növekedő gyümölcsök. Ezért ez a tökéletes lombosított fa érett gyümölcsöt ígért. A látszat azonban csalóka volt. Jézus végignézte az ágakat a legalsótól a legfelső gallyig, de „levélnél egyebet semmit sem talála” (Mk 11:13). Csak egy kérkedő lombsátor volt, semmi más.

Krisztus megátkozta, hogy száradjon ki... Másnap reggel, amikor a Megváltó és tanítványai ismét a város felé tartottak, a kiszáradt ágak és hulló levelek felkeltették figyelmüket. „Mester – szólt Péter –, nézd, a fügefafa, amelyet megátkoztál, kiszáradott.” (Mk 11:21)

Krisztusnak a fügefára szórt átká megdöbbenette a tanítványokat, nem egyezett korábbi eljárásaival és cselekedeteivel. Gyakran hallották tőle, hogy nem kárhoznatni jött a világot, hanem megmenteni. Visszaemlékeztek szavaira: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.” (Lk 9:56) Csodáival helyreállított, sohasem pusztított. A tanítványok kizárólag építőnek, gyógyítóknak ismerték. Ez a tette egyedülálló volt. Milyen célt szolgált? – kérdezték. – *Jézus élete*, 581–582. o.

Népünk azért nem rendelkezik több erővel, mert vallják bár, de nem gyakorolják az igazságot. Alig néhányan viselik csupán az Isten munkájával kapcsolatos terheket... Ha Istenre fókuszálnánk gondolatainkban, ha az igazság megszentelő hatást tenne szívünkre, énünk Krisztusban rejtőzne el. [...]

Sokan érzékelik ugyan az igazság elméletét, mégsem érzékelik lelkükben a hatalmát. A meddő fügefafa a menny arcába rázta kétkedő ágait; hanem amikor a Megváltó gyümölcsöt keresett rajta, akkor, íme, nem talált rajta mást, csak levelet. Ha egyénenként és az egész gyülekezetért alapos, belső lelki munkát nem végeznek értetek, akkor Isten átka olyan bizonyosan megnyugszik rajtatok, mint a gyümölcstelen fán. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 613–614. o.

Augusztus 27., kedd

A papok látták, hogy olyan dilemmába kerültek, amiből semmilyen okoskodás nem húzhatja ki őket... Ha a papok elhitték János bizonyosságát, hogyan tagadhatták meg Krisztus Messiás-voltát? Ha elmondták volna, amit valójában hittek, hogy János szolgálata emberektől van, akkor a nép haragjának viharát zúdítják magukra, mert ők prófétának tartották Jánost.

A sokaság élénk érdeklődéssel várta a döntést. Tudták: a papok hitvallásukban elfogadták János szolgálatát, s elvárták, hogy minden további nélkül Isten küldöttjének ismerjék el őt. Miután a papok titkon tanácskoztak, elhatározták, hogy nem járatták le magukat. Képmutatóan tájékozatlanságot színlelve így szóltak: „Nem tudjuk.” „Én sem mondom meg néktek – felelte Krisztus –, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.” (Mt 21:27) – *Jézus élete*, 593–594. o.

Az írástudók, papok, főemberek – mindenki elnémult. Szándékaik meghíúsultak, csalódottan, összeráncolt homlokkal álltak ott, nem mertek több kérdést feltenni Krisztusnak. Gyávaságukkal, határozatlanságukkal nagymértékben eljátszották a nép megbecsülését. [...]

Sokan, akik izgatottan várták Jézus kikérdezésének kimenetelét, és végül tanítványaivá lettek, először e szavak által vonzódtak hozzá ezen az eseménydús napon. A templomudvari jelenet sohasem halványult el emlékezetükben. A Jézus és a főpap közötti ellentét élesen kirajzolódott a beszélgetésükből. A templom büszke méltósága díszes, drága öltözeteket viselt... Ez előtt a nagytekintélyű személyiség előtt állt a menyeyei Felség külső csillogás, pompa nélkül. Ruházatán az utazás nyomait viselte, sápadt arca türelmes szomorúságot fejezett ki, a rajta látható méltóság és jóindulat különös ellentétben állt a főpap büszke, elbizakodott, indulatos arckifejezésével. Sokan, akik hallották Jézus szavait, látták tetteit a templomban, attól fogva szívükbe zárták Őt mint Isten prófétáját. – *Jézus élete*, 594. o.

A példázatban... a szőlőskert ura mindent megtett a felvirágoztatás érdekében. „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel – mondja –, mit meg nem tettem velem?” (Ésa 5:4) Ahogyan a munkások megölték a szolgákat, akiket a gazda a gyümölcsért küldött, úgy adták a zsidók is halálra az Istentől megtérésükre küldött prófétákat... A szeretett

fiúban – akit a szőlő ura végül elküldött engedetlen szolgálóihoz, akit megragadtak és megöltek – a papok és főemberek láthatták Jézusnak és küszöbön álló sorsának félreérthetetlen képét. Már is annak meggyilkolását tervezték, akit az Atya utolsó felhívásként küldött hozzájuk. A hálátlan munkásokra kiszabott ítélet azok sorsát szemlélteti, akik Krisztust halálra adják. – *Jézus élete*, 596. o.

Augusztus 28., szerda

Emberi elméletekből és feltevésekből soha nem fogjuk megérteni Isten Igéjét. A maguk bölcsességét túlértékelők azt képzelik, hogy csak az ő bölcselkedésük nyitja meg az ismeretek kincsesládáját, és védi meg a gyülekezetet az eretnekségtől. Pedig éppen ezekkel a magyarázatokkal visznek be a gyülekezetbe hamis elméleteket és eretnekséget. [...]

A papok és farizeusok azt gondolták, hogy mint tanítók nagyszerű dolgokat művelnek, ha saját magyarázatukat fűzik Isten Igéjéhez. Krisztus azonban ezt mondta róluk: „Nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát.” (Mk 12:24) Azzal a bűnnel vádolta őket, hogy „oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai” (Mk 7:7). Jóllehet Isten kinyilatkoztatásainak tanítói voltak, és állítólag értették az Igét, de nem cselekedtek. Sátán elvakította őket, hogy ne lássák valódi értelmét. – *Krisztus példázatai*, 110. o.

Krisztus minden csodatettének az volt a célja, hogy áldást szerezzen azoknak, akiket a zsidó előljárók elhanyagoltak, megvetettek, és akiknek nem voltak hajlandók segíteni. Szerette az egyszerű embereket, hiszen Ő volt a Megváltójuk, a nagy Orvosuk. Tulajdonságai mennyei fényt árasztottak. Minden jótétével igyekezett arra készíteni az embereket, hogy fogadják el Őt személyes Megváltójuknak. Élete jó illatot, az élet illatát árasztotta. Fényt hozott az emberek szívébe és otthonába. Sírva jöttek hozzá, és örömmel telten, dicsően énekelve távoztak. Ő mindent kész volt odaadni, hogy cserébe felkínálhassák a szívüket.

A zsidó előljárók azonban nem akarták befogadni Őt. Noha azt állították, hogy tisztelik a törvényt, a cselekedeteikkel mégis megvetették a parancsolatokat. Bár volt szemük, mégsem láttak, mivel a közöny megkeményítette a szívüket. Tisztátalan szívük, gonosz cselekedeteik, az önzés, az irigység, a féltékenység, az álnok gondolatok, Isten törvényének áthágása, amiről váltig állították, hogy megtartanak, szünte-

lenül elárulta igazi jellemüket. Gyümölcseiről ismerszik meg a fa. És Krisztus rámutatott igazi jellemükre. – *This Day With God*, 275. o.

A Szentírásban nem találunk olyan kijelentést, hogy az igazak jutalmukat, a gonoszok pedig büntetésüket a halálukkor kapják meg. Nem maradt fenn ilyen kijelentés a pátriárkáktól és a prófétáktól. Krisztus és apostolai még csak nem is céloztak erre. A Biblia világosan tanítja, hogy a halottak nem mennek azonnal a mennybe. Azt olvassuk róluk, hogy alszanak a feltámadásig (1Thessz 4:14; Jób 14:10–12). Azon a napon, amikor elszakad az ezüstkötél, és összetörik az aranypalack (Préd 12:8), az ember nem tervez többé. Akik alászállnak a sírba, a csendességben vannak. Többé nem tudnak semmit arról, ami a nap alatt történik (Jób 14:21). Áldott pihenés ez a megfáradt igazaknak! Az idő, akár hosszú, akár rövid, számukra egy pillanat csupán. Alszanak, és a mennyei harsonák hangjára dicső halhatatlanságra ébrednek... „Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: elnyeletett a halál diadalra.” (1Kor 15:52–54) Amikor Isten előhívja e halottakat mély álmukból, ott veszik fel gondolatuk fonalát, ahol elejtették. Utoljára a halállal tusakodtak; utoljára arra gondoltak, hogy a sír fogóságába esnek. Amikor előjönnek a sírből, első boldog gondolatuk e győzelmes kiáltásban fejeződik ki: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) – *A nagy küzdelem*, 549. o.

Augusztus 29., csütörtök

Az írástudó, aki megkérdezte Jézust, sokat olvasta a törvényt, és megdöbönt e szavakon. Nem várta volna, hogy Jézus ilyen mélyen és alaposan ismeri az Írásokat. Látóköre tágult a szent parancsolatok alatt rejlő elvek tekintetében. Az összegyűlt papok és vezetők előtt őszintén bevallotta, hogy Krisztus helyesen értelmezi a törvényt. Ezt mondta: „Jól van, Mester, igazán mondad, hogy egy Isten van, és nincsen kívülé más. És szeretni Őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál.” (Mk 12:32–33)

Krisztus válaszában bölcsessége meggyőzte az írástudót. Tudta, hogy a zsidó vallás inkább külső ceremóniákból áll, mint belső kegyességből. Volt némi fogalma a pusztai ceremóniális áldozatok és a bűnért

való engesztelés céljából hit nélkül történő vérontás értelmetlenségéről. Az Isten iránti szeretet és engedelmesség, az emberek iránti önzetlen megbecsülés ezeknél a rítusoknál értékesebbnek tűnt a szemében. Ennek a férfinak a készsége, amivel elismerte Krisztus gondolkodásmódjának helyességét, határozott és azonnali válasza a nép előtt merőben más lelkületet igazolt, mint a papoké és a főembereké. Jézus szíve megindult ennek az őszinte írástudónak a láttán, aki fel merte vállalni a papok rosszállását és a főemberek fenyegetését: elmondta szíve meggyőződését. „Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, monda néki: Nem messze vagy az Isten országától.” (Mk 12:34) – *Jézus élete*, 607–608. o.

Isten parancsolatai minden részletre kiterjedőek: néhány szóban képesek megfogalmazni az ember minden kötelességét. „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből... Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mk 12:30–31) Ezek a szavak Isten törvényének hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét fejezik ki, mert Pál kijelenti: „A törvénynek betöltése a szeretet.” (Róm 13:10) A bűn egyedüli meghatározása a Biblia szerint a törvénytelenység (1Jn 3:4)... Sokan be vannak csapva szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy az emberi szív mindennél csalárdabb és elkésérítően gonosz. Saját igazságukkal vonják körbe magukat, és megelégednek a saját emberi mértékük kijelölte jellemszint elérésével. Az isteni mérték elérése nélkül azonban végzetes bukásokban van részük, saját erőből pedig nem képesek eleget tenni Isten rendelkezésének.

Hiába mérjük magunkat saját magunkhoz vagy bárki máséhoz! Hiába mondjuk, hogy mi is vagyunk olyan jók, mint ez vagy az az ember! Az ítéletkor megválaszolásra kerülő kérdés így hangzik: Eleget teszünk-e a magasságos menny elvárásainak? Elérjük-e az isteni mértéket? Összhangban van-e a szívünk a menny Isteneivel? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 320–321. o.

Augusztus 30., péntek – További tanulmányozásra
Jézus élete, „Küzdelem” című fejezet (601–609. o.)

AZ UTOLSÓ NAPOK

Augusztus 31., szombat délután

Ennek dacára [a tanítványokat] is félrevezette a rabbik tanítása, osztoztak a földi birodalom általános várásában, ők sem értették meg Jézus magatartását. Már eddig is nyugtalanította őket, hogy Jézus nem igyekezett a papok és rabbik támogatásának megnyerésével erősíteni ügyét – semmit sem tett, hogy mint földi uralkodó megalapozza tekintélyét és hatalmát. Mielőtt a tanítványok készen álltak arra a szent megbízásra, mely Krisztus mennybemenetele után várt rájuk, Jézusnak előbb komoly nevelőmunkát kellett elvégeznie. Ennek ellenére Krisztus szeretete már most mély visszhangot keltett azokban, akiket tanítani és nevelni lehetett az Úr nagy és fontos műve számára... Így készen állt az út, hogy nyíltan hirdesse országának elveit, megértetve velük Isten országának valódi jellegét. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 3. o.

Isten tervében a jó cselekedeteknek az a célja, hogy megőrizze az együttérző, érzékeny emberek szívét, és arra bátorítsa őket, hogy tanúsítsanak érdeklődést és kedvességet egymás iránt, követve Urukot, aki értünk szegénnyé lett, hogy az ő szegénysége által gazdagodjunk meg. A tized parancsa szilárd alapra épült, hogy áldást szerezzen az ember számára. – *Reflecting Christ*, 270. o.

Az indíték határozza meg cselekedeteink jellegét, az pecsételi el őket becstelenné vagy magas erkölcsi értékűvé. Isten nem a nagy dolgokat – melyeket minden szem lát, és minden nyelv dicsér – tartja a legdrágábbaknak. Az örömmel teljesített apró kötelességek, a látványosság nélküli kicsiny ajándékok – melyek emberi szemnek értéktelennek tűnnek – gyakran a legnagyobbak számára. A hű és szerető szív a legköltségesebb ajándéknál is drágább Istennek... Ez az önzetlen lelkület és gyermeki hit érdemelte ki a Megváltó dicséretét. – *Lift Him Up*, 88. o.

Ki vonhatná kétségbe, hogy veszélyes időket élünk? Amikor Krisztus Jeruzsálem pusztulásáról beszélt, előre látta a századokat, és szávaiba belefoglalta a világ rettenetes pusztulását. Kijelentette: „Amiképpen pedig a Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, amilyen Noé a bárkába méne. És nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt 24:37–39) [...]

Tanításaiban Krisztus hatalmas értékkel bíró leckéket adott az utolsó napokra vonatkozóan. Ó, bárcsak az emberek felmérnék a veszélyt, mielőtt késő lenne! – *The Publishing Ministry*, 280–281. o.

Szeptember 1., vasárnap

A perselybe két fillért hozó özvegyasszony szeretetről, hitről és jóindulatról tett bizonyosságot. Mindenét odaadta, és hittel bízta bizonytalan jövőjét Istenre. Megváltónk kijelentette, hogy kicsiny ajándéka nagyobb volt az aznap begyűlt összes adománynál. Mértékét nem a pénz értéke adta, hanem a szándék, amivel felkínálták.

Az őszinte szívvel felkínált adományt Isten áldása hatalmas eredmények forrásává tette. Az özvegyasszony fillére kis patakként folyt végig a korszakokon, medre egyre mélyebb és szélesebb lett, s így járult hozzá az igazság terjedéséhez és a rászorulóknak megsegítéséhez.

E szerény ajándék hatása továbbra is befolyással hat emberek ezreinek szívére minden korszakban és minden országban. Eredményeként nagyon sok ajándék folyt be az Úr tárházába az önmegtartózkodó, adakozó lelkületű szegényektől. Példája sok esetben készített jó cselekedetre különben kényelmet szerető, önző és kételyekkel küzdő emberek ezreit, akik így csatlakozva az özvegyasszony adományához gyarapították annak értékét. – *Reflecting Christ*, 268. o.

A Megváltó odahívta magához tanítványait, és rámutatott az özvegy szegénységére. Azután dicsérő szavai ütötték meg a nő fülét: „Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete.” (Lk 21:3) Örömkönnnyek gyűltek az özvegy szemébe, mikor látta, hogy tettét megértették és értékelték. Sokan azt tanácsolták volna neki, hogy tartsa meg magának a két fillért: ha a jóltartott papok kezére jut, úgyis

értéktelenné lesz a sok, perselybe rakott értékes adomány közt. Jézus azonban megértette az özvegy indítékát. A nő hitt abban, hogy a templomi szolgálat Isten rendelése, és ami tőle telt, azt igyekezett megtenni annak fenntartására. Megtette, amit tehetett, és cselekedete örök időkre fennmaradt emlékként, öröme pedig az örökkévalóságra. Az adománnyal oda adta a szívét, aminek az értékét nem a pénz értéke határozta meg, hanem az Isten iránti szeretet és a műve iránti érdeklődés, ez volt tettének indítóoka. – *Lift Him Up*, 88. o.

Isten terve szerint a jótékonyosság gyakorlása kizárólag önkéntes legyen, ékesszóló felhíváshoz sem kell folyamodnunk, hogy szánakozást váltsunk ki. „Az Úr szereti a jókedvű adakozót.” Nem kedvére való, ha kicsikart összegekkel töltik fel kincstárát. Népeinek hű szíve, mely a jelen megmentő igazságának örvendezik, hálás és szeretettel teli lesz iránta a becses világgossáért, ezért komolyan és vágytól égve akarja támogatni javaival, hogy másoknak is eljuttassák az igazságot. A legmegfelelőbb mód kifejeznünk a Megváltónk iránti szeretetünket, ha hálaáldozatot hozunk, hogy embereket juttassunk el az igazság ismeretére. A megváltás tervét Megváltónk önkéntesen vállalta, s most az a célja, hogy minden adakozásunk önkéntes legyen. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 413. o.

Szeptember 2., hétfő

A tanítványok félelemmel vegyes csodálkozással hallgatták Krisztus jövendölését a templom lerombolásáról, és szerették volna jobban megérteni, mit jelentenek szavai. Több mint negyven éven át sok-sok kincset, munkát, építészeti szaktudást fordítottak a templom pompájának emelésére, Nagy Heródes bőven adott erre a célra római vagyont és zsidó kincset, sőt, még a világ császára is gazdagította ajándékaival. Szinte mesébe illő méretű, súlyos fehér márványtömböket építettek be a templomba, amelyek erre a célra érkeztek Rómából. A tanítványok ezekre a kövekre hívták fel Mesterük figyelmét, amikor ezt mondták: „Nézd, milyen kövek, és milyen épületek!” (Mk 13:1)

Jézus válasza ünnepélyes és lesújtó volt: „Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik.” (Mt 24:2) – *A nagy küzdelem*, 24–25. o.

És amikor [a tanítványok] az Olajfák-hegyén körülvették a Megváltót, megkérdezték: „Mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a te eljövetelednek és a világ végének?” (Mt 24:3)

Isten irgalmasan eltakarta a jövőt a tanítványok elől. Ha akkor teljesen felfogták volna azt a két rettenetes dolgot: a Megváltó szenvedését és halálát, valamint városuk és templomuk elpusztulását – porig sújtotta volna őket a rémület. Krisztus csak a vázát adta meg azoknak a kiemelkedő eseményeknek, amelyek a történelem lezárulása előtt bekövetkeznek. Szavait akkor még nem értették meg teljesen; de később fény derült rájuk, mert népének szüksége van a bennük rejlő eligazításra. A prófécia, amit Krisztus mondott, kettős jelentést tartalmaz. Közben előrevetítette Jeruzsálem pusztulásának árnyékát, az utolsó súlyos napok félelmetes eseményeit is jelezte. – *A nagy küzdelem*, 25. o.

„Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket, és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást.” (Mt 24:9–10) Mindezt a keresztények szenvedték el. Apák és anyák elárulták gyermekeiket. A gyermekek elárulták szüleiket. A barátok átadták barátaikat a főtanácsnak. Az üldözők megvalósították szándékaikat, megölték Istvánt, Jakabot és más keresztényeket.

Isten szolgálói révén még egy utolsó alkalmat adott a zsidó népnek arra, hogy megbánja bűneit. Tanúbizonyosságtevői által Isten kinyilatkoztatta magát letartóztatásukkor, kihallgatásuk során és börtönbe vetésüknél. A bírák mégis halálos ítéletet mondtak ki felettük. Voltak olyan emberek, akikre a világ nem volt méltó, és azzal, hogy megölték őket, a zsidók ismét keresztre feszítették Isten Fiát. Így lesz ez ismét. A hatóságok törvényeket hoznak, hogy korlátok közé szorítsák a vallás szabad gyakorlását. Maguknak tulajdonítják és igénylik azt a jogot, amely egyedül Istent illeti meg. Azt gondolják, hogy kényszeríthetik a lelkiismeretet, amelyet egyedül csak Istennek szabad ellenőriznie. A kezdő lépéseket már megtették ahhoz, hogy folytassák az előbbre vitelét ennek a munkának, míg eléri a határt, amelyet már nem léphetnek át. Isten közbelép hűséges, parancsolatokat megtartó népe érdekében. – *Jézus élete*, 629–630. o.

Szeptember 3., kedd

Jézus kinyilatkoztatta a tanítványoknak a hitehagyó Izraelt sújtó ítéletet, különösen azt a megtorló büntetést, amely a Messiás elutasítása és megfeszítése miatt éri őket. Félreérthetetlen jelek fogják megelőzni a félelmetes, végső eseményeket. A rettegett óra hirtelen és szélsebesen jön. A Megváltó figyelmeztette követőit: „Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg), akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre.” (Mt 24:15–16; Lk 21:20–21) Amikor a bálványimádó rómaiak kitűzik hadijelvényeiket a szent térségen, amely több száz méteres sávban vette körül a város falait, akkor Krisztus követői meneküljenek. Amikor az intő jel feltűnik, akik meg akarnak menekülni, ne késlekedjenek! Látva a menekülésre intő jelet, azonnal engedelmeskedjenek egész Júdeában és magában Jeruzsálemben is. Aki éppen a háztetőn van, ne menjen be a házba, még azért se, hogy a legértékesebb kincseit megmentse! Aki a mezőn vagy a szőlőben dolgozik, ne időzzön azzal, hogy visszatér a felsőruhájáért, amelyet levett arra az időre, míg a nap hevén dolgozik! Egy pillanatig se tétovázzon, nehogy a többiekkel együtt elpusztuljon! – *A nagy küzdelem*, 25. o.

A próféták siratták a hitehagyó Izraelt és azt a rettenetes pusztulást, amely bűnei miatt sújtotta. Jeremiás azt kívánta, hogy szeme könnyek forrásává váljon, és éjjel-nappal sirathassa népe lányának megöletteit és az Úr fogságba vitt nyáját (Jer 9:1; 13:17). Mekkora lehetett akkor Jézus fájdalma, akinek prófétai látása nem csak éveket, de korszakokat fogott át! Láta a pusztító angyalt, amint felemelte kardját a város ellen, amely oly sokáig volt Jahve lakóhelye. Az Olajfák hegyéről, épp arról a helyről, amelyet később Titus és serege elfoglalt, látta a völgyön túl a szent pitvarokat, szemlélte az oszlopcsarnokokat, és könnyfátyolos szemmel nézte a félelmes képet: az ellenséges seregtől körülvelt falakat. Hallotta a harcra menetelő katonák lépteinek döngését. Hallotta az ostromolt városban kenyérért síró anyák és gyermekek hangját. Láta a szent és gyönyörű templomot, a város palotáit és tornyait lángokban állni, és látta, hogy csupán parázsló romhalmaz maradt a helyükön. – *A nagy küzdelem*, 21. o.

Tudnunk kell, hogy ha életünk el van rejtve Krisztussal együtt Istenben, akkor, még ha ítélszékek elé is hurcolnak bennünket a hitün-

kért, Jézus velünk lesz. Amikor főemberek és előjárók előtt kell számot adnunk a hitünkről, az Úr Lelke fogja megvilágítani az értelmünket, hogy bizonyosságot tehesünk Isten dicsőségéről. És ha Krisztusért szenvednünk is kell, benne bízva megyünk akár börtönbe is úgy, ahogy egy kisgyerek bízik a szüleiben. Most van itt az ideje ápolnunk az Istenbe vetett hitet. – *Our High Calling*, 357. o.

Szeptember 4., szerda

A nyomorúságos idő, amilyen még nem volt, nemsokára ránk tör, és olyan tapasztalatra lesz szükségünk, amilyennel most még nem rendelkezünk – sokan mégsem igyekeznek, hogy megszerezzék. A hétköznapok során gyakran előfordul, hogy a várható problémát nagyobbban gondoljuk, mint amilyen a valóságban – de az előttünk álló végső válságra ez nem igaz. Senki sem képes leírni a megpróbáltatás nagyságát. [...]

Sátán haragja egyre növekszik, ahogy fogy az idő, és csalása, pusztítása a nyomorúságos időben éri el tetőfokát... Sátánnak hatalma van azok felett, akik átengedték magukat irányításának, s a föld lakosait nagy és végső nyomorúságba hajszolja. Ahogy Isten angyalai már nem tartják ellenőrzés alatt az emberi szenvedélyek viharait, a viszály minden eleme szabadjára lesz engedve. Az egész világ rettenetesebb romlásra és pusztulásra jut, mint amilyen a régi Jeruzsálemet elsöpörte. – *Maranatha*, 275. o.

Amint az Úr feltárta előttem a gyülekezet és a világ állapotát, és betekintést nyertem a közvetlenül előttünk álló eseményekbe, aggódni kezdtem a kimenetel miatt, és éjszakáról éjszakára, mialatt a ház többi tagja aludt, leírtam az Úrtól kapott kijelentéseket. Láttam a jövőben teret nyerő tévtanokat és félrevezetéseket, Sátán csodatevő hatalmát és a hamis Krisztusokat, akik majd a vallásos világ nagy részét elhitehtik, és ha lehetséges volna, elejtenék a választottakat is. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 114. o.

Jeruzsálem elpusztulásáról Krisztus gyorsan áttér a legnagyobb eseményre, a föld történelmének a folyamatában az utolsó láncszemre: Isten Fia méltóságban és dicsőségben bekövetkező eljövételére. E két esemény között a sötétség hosszú évszázadai tárulnak fel Krisztus

tekintete előtt. Olyan évszázadok Krisztus egyháza számára, amelyeket vérrel, könnyekkel és kínszenvedéssel jelöltek meg. Az ezekre a jelenségekre való rátekintést Krisztus tanítványai akkor ott még nem tudták elviselni. Jézus azért csak röviden említi meg ezeket nekik. Ezt mondta: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítették majd azok a napok.” (Mt 24:21–22) Több mint ezer évig olyan üldöztetéseknek kellett eljőnnie Krisztus követőire, amilyeneket a világ ezelőtt soha nem ismert. Krisztus hűségese bizonyágtevői közül milliókat és milliókat gyilkoltak meg. Ha Isten nem nyújtotta volna ki kezét népe megőrzésére, bizony mindnyájan elpusztultak volna. „De a választottakért – mondotta Jézus – megrövidítették majd azok a napok.” (Mt 24:22) – *Jézus élete*, 630. o.

Szeptember 5., csütörtök

„És ő felelvén monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” (Lk 19:38–40) Sokan, akik azt vallják, hogy várják Krisztust, ha az Úr eljönne, a régi farizeusok példája szerint ráparancsolnának a tanítványokra, hogy hallgassanak el. Azt kiáltanák: Fanatizmus! Magnetizmus! Mesmerizmus! Ők is eszelősöknek mondanák a tanítványokat, akik a ruháikat az útra terítették, ahol a Megváltó elhaladt. Ámde Istennek nincs szüksége olyan népre, amely hideg vagy halott; hanem olyanra, amely Őt magasztalja és dicsőíti. Mindig lesznek hűségese lelkek, akik készek az Urat megdicsőíteni, s ha a tanítványok, a törvénytartók hallgatnak, a kövek fognak kiáltani. – *Tapasztalatok és látomások*, 109. o.

Krisztus nemsokára eljön az ég felhőin, készen kell állnunk tehát a fogadására minden szenny és sömörögzés nélkül. Most kell elfogadnunk Krisztus hívását, aki így szól: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” [...]

Isten átformáló hatalmának kell laknia a szívünkben. Tanulmányozzuk Krisztus életét, és kövessük a mennyei példaképet. Elmélkedjünk

jellemének tökéletességéről, és változzunk el az ő képmására. Senki sem fog bemenni Isten országába, aki nem veti alá akaratát Krisztus akaratának.

A mennyben nincs egyetlen bűn, szenny vagy tisztátalanság sem, ezért ha mennyei légkörben szeretnénk élni, akkor szemléljük Krisztus dicsőségét, tisztítsuk meg a szívünket, és a jellemünk nyerje el a tökéletességet Krisztus kegyelme és feddhetetlensége révén. – *Reflecting Christ*, 22. o.

Krisztus nem nyilatkoztatta ki második eljövételének pontos idejét. Kijelentette, hogy senki sem tudja, mikor lesz eljövételének napja és órája. Viszont beszélt eljövételének néhány jeléről: „Mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt.” Felhívta a figyelmüket eljövételének jeleire: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelget a ti váltságatok”... Mivel nem ismerjük Krisztus visszajövetelének óráját, „mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését”. [...]

Krisztus hűségesei őrizték meg jellemüket mint az ő képviselői. Mindenki kapott feladatot. A gazdagok hozzák eszközeiket, a magas beosztásúak a befolyásukat, a képzetek a bölcsességüket, a szegények pedig az erényeiket, hogy Isten hatékony eszközei lehessenek. Szoros kapcsolatot kell ápolniuk Istennel, hogy visszatükröződjön róluk az Úr dicsősége, amely Jézus Krisztus arcáról ragyog. – *The Signs of the Times*, 1889. június 24.

Szeptember 6., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Jeruzsálem pusztulása” című fejezet (17–38. o.)

JÉZUS ELFOGATÁSA ÉS KIHALLGATÁSA

Szeptember 7., szombat délután

„Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” Íme, Isten így fejezi ki gondolatait a romlott, bálványimádó néppel szemben: „Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgáltatnálak ki, Izrael? (...) Megegett bennem az én szívem, fellángolt minden szájalمام!” Vajon fel kell-e adnia ezt a népet, melyért annyit áldozott, odaadja egyszülött Fiát, saját képmását? Isten megengedte, hogy bűneikért az ő Fia szenvedjen. Isten az ítélőbíró jellemét ölti magára a fájdalmas férjfiával szemben, és leveti szerető atyai tulajdonságait.

Ebben nyilatkozik meg legcsodálatosabban szeretete a lázadó nemzetség iránt. Micsoda látvány az angyalok számára! Micsoda reménység az emberek számára, hogy „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt”. Az igaz szenvedett a gonoszokért: Ő vitte fel bűneinket a fára. „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 245–246. o.

Amíg elveszettek voltunk, Jézusnak nem volt maradása a mennyben. Megrágalmazott, sértegetett étellel és szégyenteljes halállal cserélte fel a mennyet. A menny felmérhetetlen kincseinek tulajdonosa szegénnyé lett, hogy szegénysége által mi gazdaggá legyünk. Járjunk mi is azon az ösvényen, amelyet kitaposott!

Mindazok, akik Isten gyermekeivé lettek, ezentúl tekintsék magukat egy-egy láncszemnek abban a láncban, amelyet a menny a világ megmentésére ereszt le; Krisztus irgalmas tervével azonosulva induljanak el, hogy vele együtt keressék és mentsék az elveszetteket!

Sokan nagy kiváltságnak tartanak, ha ellátogathatnának Krisztus földi életének színhelyeire; ha járhatnának ott, ahol Ő járt, ha láthatnák a tavat, amely mellett szívesen tanított, a hegyeket és völgyeket, ame-

lyeken szeme olyan sokszor megpihent. De nem kell Názáretbe, Kaper-naumba, sem Bethániába mennünk ahhoz, hogy Jézus nyomában járjunk. Megtaláljuk lábnyomát a betegágyaknál, a szegények viskóiban, a nagyvárosok zsúfolt sikátoraiban, és mindenütt, ahol vigaszra várnak az emberi szívek. – *A nagy Orvos lányomán*, 105. o.

Tanulmányozzuk teljes odaadással Krisztus életét, hogy megérthes-sük földre jöttének okát. Csak úgy formálhatunk helyes véleményt, ha tanulmányozzuk a Szentírtást, ahogy azt Krisztus is megparancsolta, és amiről Ő maga így vallott: „amelyek bizonyosságot tesznek rólam”. Az Igét tanulmányozva foghatjuk fel az engedelmesség értékét szemben az engedetlenség bűnével. „Mert miképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképpen egynek engedelmes-sége által sokan igazakká lesznek.” – *Reflecting Christ*, 132. o.

Szeptember 8., vasárnap

[Mária] hallotta, amikor közelgő haláláról beszélt Jézus, ezért mélyse-ges szeretetét és gondoskodását szerette volna előtte kifejezésre jut-tatni. Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástromszelence „drága nárdusból való kenetet” (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Jézus testét. Mostanában azonban azt is hallotta, hogy nemsokára királylá koronázzák Őt. Mária bánata örömmé fordult, és elsőként akart tisz-tességet tenni Urának. Feltörte a kenetes szelencét, s tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte Őt, s lábát megtörölte hosszú, leomló hajával.

El akarta kerülni a feltűnést, és a mozdulatait észre se vették volna, ha a kenet nem tölti be illatával a termet. [...]

A jó illatú kenetet, melyet Mária a Megváltó holttestére szándé-kozott kenni, az élő alakra önthette rá. A temetéskor csak a sírboltot járhatta volna át annak édessége, most azonban Jézus szívét töltötte be bizonyossággal, hogy hisz benne és szereti Őt... Amikor azután Jézus nagy próbatételének sötétjébe szállt le, magával vitte ennek a cseleke-detnek az emlékét: annak a szeretetnek a zsenégjét, melyet majd meg-váltottaitól fog kapni mindörökké. – *Jézus élete*, 558–560. o.

Sátán megcsalta Júdást, és elhitette vele, hogy ő is igaz tanítványa Jézusnak; de szíve mindig anyagi volt. Szemtanúja volt Jézus hatal-

mas cselekedeteinek, mellette volt tanítói tevékenysége alatt, és a mindent legyőző bizonyítékok súlya alatt felismerte, hogy Jézus a Messiás. De Júdás önző és kapzsi volt, szerette a pénzt. Haragosan panaszolta fel a drága illatszert elpazarlását, melyet a magába szállt bűnös nő Jézus lábaira öntött... Júdás azonban fősvénysége mentségére azt sürgette, hogy sokkal jobb lett volna a kenetet eladni és az árát a szegényeknek adni. Csakhogy ezt nem azért mondta, mert törődött a szegényekkel: hiszen önző és becsstelen volt, és gyakran képes volt saját céljaira fordítani az adományokat, melyeket az adakozók a szegényeknek szántak. Júdásnak nemigen volt gondja Jézus jólétére vagy szükségleteire, és hogy fősvénységét leplezze, minduntalan a szegényekre hivatkozott. Mária bőkezűsége a legélesebben megfeddte önzését és fősvénységét. Sátán kísértései előtt nyitva állt az út, s kísértéseivel termékeny talajra talált Júdás szívében. – *Tapasztalatok és látomások*, 165. o.

Júdás tudta, hogy a hatalmasok, a főpapok és vének mennyire vágyanak Jézus elfogatására, ezért néhány ezüstpénz fejében felajánlotta nekik, hogy elárulja Őt. A pénz iránti nagy szeretetében beleegyezett abba, hogy elárulja Urát legelkeseredettebb ellenségeinek. Sátán szállta meg Júdást, és az utolsó vacsora megható jelenetei alatt az áruló tervet kovácsolt szándékának megvalósítására. – *Tapasztalatok és látomások*, 166. o.

Szeptember 9., hétfő

A zsidók azt a parancsot kapták, hogy húsvétkor tartsanak ünnepet, és amikor majd gyermekeik az ünnep jelentőségéről érdeklődnek, meséljék el nekik, hogy milyen csodálatos módon hozta ki őket az Úr Egyiptomból. Mondják el, hogy azon az éjszakán, amikor az angyal elpusztította az egyiptomi emberek és állatok elsőszülötteit, egyetlen zsidó házba sem tért be, ahol az ajtófélfára be volt kenve a bárány vérével. Az izraeliták meghajtott fejjel, hálátelt szívvel imádták az Urat ezért a csodálatos eseményért, amelynek az volt a célja, hogy gyermekeik elméjébe is bevessék Isten gondoskodásának emlékét. [...]

A húsvét a múltba mutatott, Izrael gyermekeinek szabadulására, de ugyanakkor előre is, Krisztusra, az elbukott emberekért megölt Isten Bárányára. Az ajtófélfára hintett vér jelképezte Krisztus engesztelő vérért, és azt, hogy a bűnös embernek szüntelenül szüksége van erre

a vérre, hogy védelmet nyerjen Sátán hatalmával szemben, és végül üdvösséget szerezzen. Krisztus a tanítványaival együtt fogyasztotta el a húsvéti bárányt még a keresztre feszítése előtt, és azon az éjszakán rendelte el az úrvacsorát, hogy azt tartsák meg halálának emlékére. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 223, 225. o.

Krisztus így figyelmeztette tanítványait elárulása estéjén: „Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem.” Péter magabiztosan mondta: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem.” (Mk 14:27, 29) Péter nem tudott a maga nyomorúságáról. Magabiztossága rossz útra vitte. Azt hitte, hogy le tudja győzni a kísértést. Néhány rövid óra múlva már jött is a próba, és ő átkozódva, szitkozódva megtagadta Urát.

Amikor a kakas kukorékolása Krisztus szavaira emlékeztette, saját tettén meglepődve és megrémülve megfordult, és Mesterére nézett. Ebben a pillanatban Krisztus is Péterre tekintett. E fájdalmas pillanatra, amelybe szánalom és szeretet vegyült, Péter önmagára eszmélt. Kiment, és keservesen sírva fakadt. Krisztus tekintete a szívébe hasított. Péter fordulóponthoz érkezett. Könnyek között bánta meg bűnét. A töredelmes és bűnbánó Péter olyan volt, mint a vámszedő; és a vámszedőhöz hasonlóan ő is kegyelmet talált. Krisztus tekintete arról biztosította, hogy megbocsátott neki. – *Krisztus példázatai*, 152. o.

Jézus teljes együttérzéssel tekint tanítványaira. Nem tudja megmenteni őket a megpróbáltatásoktól, de nem hagyja őket vigasztalás nélkül. Biztosítja őket arról, hogy széttépi a halál kötelékeit, és hogy sohasem szűnik meg az irántuk való szeretete. „Föltámadásom után – mondja nekik – elöttetek megyek majd Galileába.” (Mt 26:32) Mielőtt megtagadnák Jézust, már megkapták tőle bűnbocsánatuk ígéretét, biztosítékát. Halála és feltámadása után már egészen bizonyosan tudták, hogy Jézus megbocsátott nekik, és hogy értékesek voltak a szívének. – *Jézus élete*, 674. o.

Szeptember 10., kedd

Tanítványai társaságában az Üdvözítő lassan ment a Gecsemáné kertje felé vezető úton. A húsvéti telihold fényesen ragyogott a felhőtlen égen. A zarándoksátrak városa mély csendben pihent.

Eddig valahányszor alkalom adódott rá, Jézus komolyan elbeszélgett tanítványaival és oktatta őket. Most azonban, mikor a Gecsemáné-kerthez közeledtek, furcsa mód hallgatag lett. Jézus gyakran felkereste ezt a kertet, hogy ott elmélkedjen és imádkozzon. Szíve azonban még sohasem volt annyira tele szomorúsággal, mint kínszenvedésének éjszakáján. Egész földi életén át Isten jelenlétének világosságában járt... Most azonban úgy látszott, mintha Jézus kirekesztődött volna Isten jelenlétének világosságából. Most olyan volt, mint aki a bűnösök közé tartozik... Miután megérezte, hogy Isten haragja milyen rettenetes azokkal szemben, akik áthágták parancsolatait, így kiáltott fel: „Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig!” (Mt 26:38) – *Jézus élete*, 685. o.

Ebben a szörnyű válságban, mikor minden kockán forgott, mikor a szenvedés pohara remegett a szenvedő kezében, megnyílt a menny, és világosság ragyogott fel a válság órájának sötétségében; és a hatalmas angyal, aki Isten előtt állt, aki azt a helyet foglalta el, amelyről Sátán levettetett, Krisztus mellé érkezik. Nem azért jött, hogy kiviegye a poharat Krisztus kezéből, hanem azért, hogy megerősítse az Üdvözítőt a pohár kiivására az Atya szeretetének bizonyosságával. Az angyal azért jött, hogy erőt adjon az isteni-emberi könyörgőnek. Figyelmét a megnyílt egekre irányította, és megmutatta a Megváltónak azokat a lelkeket, akik a szenvedéseinek eredményeképpen megmenekültek a kárhozattól. Az angyal arról is biztosította Krisztust, hogy az Atya nagyobb és erősebb, mint Sátán, és hogy az ő halála megsemmisítő vereséget jelent Sátán számára. Ennek a világnak királyságát Isten a legmagasabbrendű szentnek adja. Az angyal azt mondta Krisztusnak, hogy „lelke szenvedése folytán látni fog és megelégszik” (Ésa 53:11), mert meglátja majd a megmentett emberi nemzetség sokaságát. – *Jézus élete*, 693. o.

Nem engedhetjük meg magunknak a gyenge hitet. Nem lehetünk biztonságban, ha tétlen, közömbös lelkülettel élünk. Minden képességünket használnunk kell! Gondolkodjunk élesen, higgadtan és mélyen! Semmilyen emberi eszköz bölcsessége nem elegendő a napjainkban történő tervezéshez és megvalósításhoz. Tárjatok minden tervet Isten elé böjtöléssel! Alázzátok meg lelketeket az Úr Jézus előtt, és bízzátok utatokat az Úrra. A biztos ígélet szerint Ő majd egyengeti ösvényeteket. Az Úrnak végtelen eszközei vannak. Izrael szentje, aki a mennyei sereget

nevén szólítja, és akinek rálátása van az ég csillagaira, benneteket is személy szerint őriz.

Bárcsak mindenki felismerné, hogy milyen lehetőségek állnak mindazok előtt, akik Krisztusba helyezik erejüket és bizalmukat. A Krisztussal együtt Istenben elrejtett életet élő embernek menedéke van. Az ilyen ezt mondhatja: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4:13) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 364. o.

Szeptember 11., szerda

A tanítványok halálra rémültek, mikor azt látták, hogy Jézus engedi magát elfogni és megkötözni. Megbotránkoztak azon, hogy neki is és nekik is el kellett szenvedniük ezt a megaláztatást. Nem tudták megérteni Uruk magatartását, és hibáztatták, amiért megadta magát a csőcseléknek. Méltatlankodásukban és félelmükben Péter azt ajánlotta, hogy mentsék meg legalább önmagukat. Elfogadták javaslatát, és „elhagyva Őt mindnyájan elfutának” (Mk 14:50). Krisztus azonban előre megmondta, hogy még a tanítványai is hűtlenül elhagyják Őt. „Ímé, eljő az óra – mondta –, és immár eljött, hogy szétoszoljatok, ki-kí az övéihez, és engem egyedül hagyjatok, de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.” (Jn 16:32) – *Jézus élete*, 697. o.

Magára hagyták Jézust a gyilkos tömeg kezében. Ó, hogy ujjongott Sátán! Viszont milyen szomorúak voltak Isten angyalai! A parancsnokló angyalok vezetése mellett számos angyalcapat vonult oda, hogy szemtanúja legyen a jelenetnek. Fel kellett jegyezniük minden szenvedést, melyet Jézusnak el kellett tűrnie, s minden kínt és fájdalmat, amely a szívét átjárta. Azoknak, akik annak idején végrehajtoi voltak e kegyetlenségeknek, egykoron élő képekben kell ismét mindent végignézniük. – *Tapasztalatok és látomások*, 168. o.

Az Ószövetség papja a kegyelem trónja elé hintette a meleg vért, mialatt a jó illatú áldozat felhője felszállt Isten trónja elé. Ehhez hasonlóan mialatt bevalljuk bűneinket, s könyörgünk Krisztus engesztelő vérének erejéért, imáink felszállnak a mennybe Üdvözítőnk jellemének, érdemeinek jó illatával. Érdemtelenségünk ellenére tartssuk állandóan emlékezetünkben, hogy van valaki, aki elveheti bűneinket, meg-

mentheti a bűnöst. Isten minden egyes bűnt eltöröl, melyet töredelmes szívvel beismerünk előtte. Ez a hit az egyház élete. Miképpen Mózes felemelte a rézkígyót a pusztában, s felszólított mindenkit, akit a tüzes kígyók megmártak, hogy tekintsenek fel és éljenek, ugyanúgy kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy „valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

A bűnös legfőbb teendője, hogy feltekintsen a felemeltetett Üdvözítőre, s hitben elfogadja érdemeit, amelyekre igényt tarthat. Ha ezt nem teszi, nem üdvözülhet, annyira nem, mint ahogy Péter sem járhatott a hullámokon, csak ha tekintetét állandóan Jézusra szegezte. – *Bizony-ságtételek a prédikátoroknak*, 93–94. o.

Szeptember 12., csütörtök

Péter az elárulás után is követte Urát. Aggódott, hogy mi történik Jézussal. Mikor azonban azzal vádolták meg, hogy ő is Jézus egyik tanítványa, a saját biztonságát féltve kijelentette, hogy nem ismeri azt az embert. Jól ismerték Jézus tanítványait galileai nyelvjárásukról, Péter azonban esküdözések és átkozódások mellett háromszor is megerősítette, hogy nem tartozik Krisztus tanítványaihoz, hogy így győzze meg vádolóit. Jézus nem állt messze Pétertől, és szomorú, szemrehányó pillantást vetett rá. A tanítványnak most jutott eszébe Jézusnak az a szava, amit a felsőházban mondott neki, s megemlékezett egyben saját buzgó ígéretéről is: „Még ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom.” Az előbb pedig esküdözés és átkozódások között tagadta meg Urát; ámde Jézus tekintete meglágyította Péter szívét, és megmentette őt. Keservesen sírt, megbánta súlyos vétkét, megtért, és később arra is alkalmassá lett, hogy hittestvéreit erősítse. – *Tapasztalatok és látomások*, 169. o.

Jézus alázatosan és nyugodtan állt a felbőszült tömeg közepén, amely a leggyalázatosabban bánt vele. Arcába köpdöstek, abba az arcba, amely elől majd elrejtőzni szeretnének, s amely arc egykor Isten városának világossága lesz, és fényesebben ragyog a napnál. Jézus egyetlen haragos pillantással sem viszonzta bántalmazói kegyetlenségét. Fejére ócska ruhát dobtak, ami egészen eltakarta arcát, és miközben megütötték, gúnyosan kiáltották: „Jósold meg, Krisztus, hogy ki ütött meg!” Az angyalok között izgalom támadt. Azonnal meg akarták sza-

badítani, de parancsnokló angyalaik ezt nem engedték meg. – *Tapasztalatok és látomások*, 170. o.

Minden bizonnyal örömmel tölt el, amikor úgy érezzük, hogy Isten gyermekei vagyunk. Az ellenség azt próbálja elhitetni veled, hogy olyan dolgokat követtél el, amelyek elszakítanak Istentől, és hogy Ő már nem szeret téged, Urunk azonban még mindig szeret. Erről tanúskodnak szavai, amelyeket a tiedhez hasonló helyzetekben mondott: „És ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2:1) „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) [...]

Isten szeret téged. Drága Megváltónk, aki önmagát adta érted, nem űz el maga elől, ha kísértés ér, és ha gyengeségedben még vereséget is szenvedtél. Ő még mindig szeret.

A megpróbáltatás órájában Péter megtagadta Urát, de Jézus nem hagyta el szegény tanítványát. Noha Péter gyűlölte önmagát, az Úr mégis szerette őt, és feltámadása után magához hívatta, majd a szeretet üzenetét intézte hozzá. Ő, micsoda jóságos, szeretetteljes és együttérző Megváltónk van! Ő még a vétkeink ellenére is szeret. – *That I May Know Him*, 285. o.

Ne aggódj, és ne távozz el drága Megváltónk karjaiból, hanem őrizd meg bizalmadat és hitedet. Ő szeret téged, és gondoskodik rólad. Megáld, békéjét és kegyelmét adja számodra. Így szól: „Megbocsáttattak a te bűneid!” Talán elcsüggeszt testi fogyatéked, ez azonban még nem bizonyítja, hogy az Úr nem munkálkodik naponta az érdekedben. Ő a teljes megbocsátásában részesít. Zárd a szívedbe Isten csodálatos ígéreteit. Jézus a mi állandó barátunk, aki azt szeretné, hogy bízz benne. [...] Ne magadra nézz, hanem Krisztus tökéletességére! – *49. levél*, 1896.

Szeptember 13., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Júdás” című fejezet (716–722. o.)

JÉZUS KIHALLGATÁSA ÉS KERESZTRE FESZÍTÉSE

Szeptember 14., szombat délután

Amint nappal lett, a Szanhedrin tagjai ismét összegyűltek, és Jézust megint behozták a tanácsterembe. Jézus Isten Fiának jelentette ki magát, és a főtanács tagjai Jézusnak ezeket a szavait egy ellene felhozott vádba magyarázták bele. Nem tudták azonban ennek a vádnak az alapján azonnal elítélni, mert a főtanács tagjai közül sokan nem voltak jelen az éjszakai ülésen, és így nem hallották Jézus szavait. Azt is tudták, hogy a római törvényszék semmi olyat nem találna ebben, ami azt bizonyítaná, hogy Jézus méltó a halálra. Ha azonban Jézus saját szájából hallhatná meg mindenki újra azokat a szavakat, akkor elérhetnék a céljukat. Abba a kijelentésébe, hogy Ő a Messiás, belemagyarázhatnának egy lázadó politikai igényt.

Ha te vagy Krisztus – mondták –, mondd meg nekünk (Lk 22:67). Krisztus azonban csendben maradt. Továbbra is kérdésekkel ostromolták. Végül Jézus komor hangon ezt válaszolta nekik: „Ha mondom nektek, nem hiszitek; de ha kérdezlek is, nem feleltek nekem, sem el nem bocsátotok.” (Lk 22:67–68) Azért azonban, hogy ne lehessen mentőségük, még ezt a komoly figyelmeztetést fűzte szavaihoz: „Mostantól fogva ül az embernek Fia az Isten hatalmának jobbjára felől.” (Lk 22:69) – *Jézus élete*, 714. o.

A papok és a főemberek megfélemeztek hivataluk méltóságáról, és joggal járultak el Isten Fiával szemben. Ezt az eljárásukat aljas kifejezésekkel tűzdelt beszéd módján tárták a nyilvánosság elé. Alacsony származása miatt kigúnyolták. Kijelentették, hogy az az igénye, amelynek alapján önmagát Messiásnak hirdette ki, kiérdemelte a legmegszégyenítőbb halált. A legzüllöttebb csőcselék részesítette a leggyalázatosabb bánásmódban az Üdvözítőt. Egy ruhadarabot dobtak a fejére, és

ellenségei így verték arcul. Azután megkérdezték tőle: „Profétáld meg nekünk, Krisztus, kicsoda az, aki üt téged.” (Mt 26:68) Mikor a ruhadarabot levették a fejéről, akkor egy gonosztevő az arcába köpött.

Isten angyalai hűségesen feljegyezték minden sértő tekintetet, szót és cselekedetet, amit szeretett Urukkal szemben elkövettek. Egy napon azonban mindazok a gonosz emberek, akik kigúnyolták, és beleköptek Krisztus nyugodt, sápadt arcába, majd a saját dicsőségében látják meg Őt, amint ragyogóan fénylik a szemük előtt, mint a nap. – *Jézus élete*, 715. o.

Mint az emberiség Megváltójára és kezésére ráhelyezték Krisztusra az emberek bűneit. A törvényszegő bűnösök közé sorolták, hogy megválthassa őket a törvény átkától. Ádám minden korszakban élő leszármazottainak bűne ránehezedett lelkére. Isten haragja és a bűntől való viszolygás rettenetes megnyilvánulása rémülettel töltötte el Isten Fiának szívét. Amikor ebben az órában Isten elfordította tőle tekintetét, ez a legrettenetesebb gyötrelmet jelentette számára, és olyan szomorúság járta át a belsőjét, amelyet ember sohasem képes teljesen átérezni. – *A megváltás története*, 225. o.

Szeptember 15., vasárnap

Jézussal sokan rokonszenveztek a körülötte levő csoportban, és a tömeg elcsodálkozott azon, hogy semmit sem felelt a hozzá intézett sok kérdésre. A csöcselék gúnyolódása és bántalmazása közben egy homlokráncolás vagy aggódó kifejezés sem jelent meg Jézus arcán. Ő méltóságteljes és nyugodt volt. A szemlélők csodálkozva néztek rá. Összehasonlíttatták tökéletes alakját, szilárd és méltóságteljes magaviseletét azoknak megjelenésével, akik ítéletre ültek le ellene, és azt mondták egymásnak, hogy inkább hasonlít egy királyhoz, mint bármelyik főember. Semmi- ben sem volt hasonló egy bűnözőhöz. Tekintete szelíd, tiszta, elhomályosulatlan, homloka széles és magas volt. Minden vonása nagy jóakaratot és nemes elveket fejezett ki. Türelme és hosszútűrése annyira elütött az emberektől, hogy sokan reszkettek. Még Heródest és Pilátust is nagyon megzavarta Jézus nemes, isteni magatartása. – *A megváltás története*, 216. o.

Pilátus kezdettől fogva meg volt arról győződve, hogy Jézus nem közönséges ember. Hitte, hogy rendkívüli a jelleme, és teljesen ártatlan az ellene felhozott vádakban. Az angyalok, akik látták a jelenetet, feljegyezték a római kormányzó meggyőződését, azért, hogy megmentésük attól, hogy átadja Jézust a keresztre feszítésre. Egy angyalt küldtek Pilátus feleségéhez, aki álmában közölte vele, hogy Isten Fia az, akinek bűnügyi tárgyalását férje folytatja, és hogy ártatlanul szenved. Ő azonnal üzenetet küldött Pilátusnak, és közölte vele, hogy álmában sokat szenvedett Jézus miatt, és figyelmeztette, ne tegyen semmit e szent ember ellen. A küldött sietve törte át magát a tömegen, és Pilátus kezébe helyezte a levelet, aki olvasás közben reszketett, elsápadt, és azonnal elhatározta, hogy semmit sem tesz Krisztus megöléséért. Ha a zsidók Jézus vérét kívánják, nem támogatja, hanem igyekezni fog megszabadítani Őt. – *A megváltás története*, 217. o.

Jézus nem önmagáért élt. Élő áldozatként adta oda az életét másokért... Akik befogadják Krisztust, lemondanak minden durva, faragatlan és rosszindulatú magatartásról, hogy Jézus jellemének szépségéről és az ő jóságáról tehessenek bizonyosságot. Krisztus hit által fog lakozni a szívükben. Ő lesz a világosság, amely világít a sötétben, és követőinek is a világ világosságának kell lenniük. [...]

Krisztus a mi példaképünk, de ha nem Őt szemléljük, ha nem csodáljuk a jellemét, az életünk nem fogja tükrözni Őt. Ő szelíd és alázatos szívú volt. Sohasem tett kellemetlen dolgokat, sosem ejtett ki durva szavakat. Az Úr nincs megelégedve durva, együttérzést nélkülöző eljárásaikkal... A világban vagyunk, de nem e világból valók vagyunk. Jézus Krisztust kell képviselnünk. Amint az élet és a dicsőség Ura is lejött a földünkre képviselni az Atyát, úgy kell nekünk is képviselnünk Jézust a világ előtt. – *That I May Know Him*, 306. o.

Szeptember 16., hétfő

Sátán angyalai mindent elkövettek, hogy Pilátust megkísértsék és romlásba taszítsák. Feltárták előtte, hogy amennyiben nem volna hajlandó a halálos ítéletet Jézus felett kimondani, azt mások úgyis megtennék. A tömeg Jézus vérére szomjazik, ha ő vonakodik nekik kiszolgáltatni Jézust, elveszti a hatalmát, világi tekintélyét, s kiteszi magát annak,

hogy őt e „csaló” hívének fogják tekinteni. Pilátus tehát megijedt, és beleegyezett Jézus halálába. Pilátus minden felelősséget és bűnt a vádolókra hárított át. A tömeg magára vállalt mindent, s így kiáltott: „Az ő vére legyen mirajtunk és a mi gyermekeinken.” Pilátus azért mégsem volt tiszta; ő is bűnös volt Jézus vérenek kiontásában. Önző okokból, a világ nagy urainak tiszteletét sóvárogva adta halálra az ártatlant. Ha Pilátus saját meggyőződését követte volna, akkor nem avatkozott volna bele Jézus elítélésébe. – *Tapasztalatok és látomások*, 174. o.

Jézust, aki elalélt a fáradságtól és a testét borító sebektől, levitték a tornácról, és az emberek szeme láttára megkorbácsolták. „A vitézek pedig elvivék őt az udvar belső részébe, ami az őrház; és összehívák az egész csapatot. És bíborba öltözteték őt, és tövisből font koszorút ténnek a fejére, és elkezdék őt köszönteni: Üdvözlégy, zsidók királya! És verik vala a fejét nádszállal, és köpdösik vala Őt, és térdet hajtva tisztelik vala Őt.” (Mk 15:16–19) Alkalmilag néhányan gonosz kézzel hirtelen elkapták a kezébe tett nádszálat, és megcsapdosták vele a homlokára tett töviskoronát, hogy a tövisek beleszúródjanak a homlokába, aminek következtében a vér lecsurgott az arcára és a szakállára. [...]

A kegyetlen csőcseléket Sátán vezette az Üdvözítővel szemben tanúsított viselkedésében. Sátán célja az volt, hogy kiválsa Krisztusból a megtorlást, a bosszút, s ha lehetséges, rávegye arra, hogy valamiféle csodatettel szabadítsa ki magát, és így megsemmisítse a megváltás tervét. – *Jézus élete*, 734. o.

Akik kinevették, amikor Isten Fiának nevezte magát, most szótlanok. Ott van a gőgös Heródes, aki gúnyt űzött Krisztus királyságából, és megparancsolta gúnyolódó katonáinak, hogy koronázzák királlyá Krisztust.

Ott vannak azok is, akik durván vállára tették a bíborpalástot, szent homlokára a töviskoszorút, a „jogart” a kezébe adták, és gúnyolódva, átkozódva térdet hajtottak előtte. Akik ütötték és leköpték az élet Fejedelmét, azok most nem tudják elviselni átható tekintetét, és menekülnek megemészthető dicsősége elől. A katona, aki átszúrta oldalát, az emberek, akik átszögezték kezét és lábát, rémülten és bűntudattal nézik a szögek és a dárda nyomát. [...]

Halálos gyötrelműkben kiáltozni kezdenek. A Jeruzsálem utcáin egykor végigharsogó „feszítsd meg, feszítsd meg” kiáltásnál hango-

sabb ez az ijesztő, kétségbeesett sikoltás: „Ő az Isten Fia, az igazi Messiás!” És szeretnének elmenekülni a királyok Királyának közelségéből. De hiába próbálnak elrejtőzni az elemek harcában széthasadt föld mély üregeiben. – *A nagy küzdelem*, 643. o.

Szeptember 17., kedd

Amikor a kivégzés helyére érkeztek, az elítélteket kínozóeszközökre kötötték. Amíg a két gonosztevő tusakodott azokkal, akik a kezüket a keresztre szegezték, Jézus nem fejtett ki ellenállást. Jézus anyja kínos bizonytalansággal nézte a jelenetet, abban a reményben, hogy Jézus csodát tesz, és megszabadítja magát. Láta Jézus kezét a keresztre kiterjesztve, az áldott kezeket, amelyek áldást osztogattak, és amelyeket oly sokszor nyújtott ki a szenvedők meggyógyítására. Most kalapácsot és szegeket hoztak, és amikor a nagy, durva szegek átjárták gyenge húsát, és odaerősítették Őt a keresztre, a lesújtott tanítványok ájultan vitték el Jézus anyját a kegyetlen jelenet helyszínéről.

Jézus nem hallatott zúgolódó panaszt. Arca sápadt és fenségesen nyugodt maradt, de homlokán verejtékcseppek jelentek meg. Nem akadt könyörülő kéz, hogy letörölje homlokáról a halál verítékét. Nm hangoztak el részvét és hűség szavai, hogy erősítsék emberi szívét. „A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki.” (Ésa 63:3) Miközben a katonák elvégezték félelmetes munkájukat, és Ő némán tűrte el a legélesebb fájdalmakat, a következő szavakkal imádkozott ellenségeiért: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk 23:34) Krisztusnak ellenségeiért mondott imája magába zárta az egész világot, belefoglalt minden bűnöst, aki élni fog az idők végéig. – *A megváltás története*, 221–222. o.

Krisztusnak a kereszten való szenvedéseiben prófécia teljesedett be. Évszázadokkal a keresztre feszítés előtt az Üdvözítő előre szólt arról a bánásmódról, amelyet el kellett szenvednie: „Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott; átlyukasztották kezeimet és lábaimat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek s bámulnak rám. Megosztoznak ruháimon, és köntösömrre sorsot vetnek.” (Zsolt 22:17–19) A ruhadarabjaira vonatkozó próféciát a megfeszített barátainak vagy ellenségeinek a tanácsától vagy beavatkozásától függetlenül hajtották végre. Öltözékét azok a katonák kapták

meg, akik végrehajtották a keresztfeszítést. Krisztus hallotta perlekedésüket, mikor elosztották ruhadarabjait egymás között. Köntösét minden varrás nélkül, egy darabban szőtték meg. Ezért a katonák azt mondták egymásnak: „Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot rá, kié legyen.” (Jn 19:24) – *Jézus élete*, 746. o.

Isten... amikor eljött az időnek teljessége, elküldte Fiát. Akit a menyeyi tanács kinevezett, tanítóként jött a földre. Nem kisebb lény volt Ő, mint a világ Teremtője, a végtelen Isten Fia. Isten csodálatos jóindulata adta Őt világunknak, és azért, hogy az emberi nem szükségleteit betöltse, magára vette emberi természetünket. Az örök Ige a menyeyi sereg megdöbbenésére jött el a földre, járt itt köztünk. Teljesen felkészülten hagyta el a királyi udvart, és egy büntől lepusztult, megfertőzött világba szállt alá. Rejtélyes módon egyé lett az emberi természettel. „...az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk.” (Jn 1:14/a) Meglepetésként hatott Isten túláradó jósága, nagylelkűsége és szeretete, amit a világ iránt kegyelmében tanúsított. Felfoghatjuk, de elmondani nem lehet. – *A keresztény nevelés alapjai*, 399. o.

Szeptember 18., szerda

Isten Fia minden fájdalmat elszenvedett a kereszten. A fejről aláhulló vércseppek, kínszenvedésének és testének vonaglásai, amelyek gyötörték; a kimondhatatlan gyötrelmek, amelyek átjárták a lelkét, amikor Atyja elfordította tőle arcát, figyelmeztetés az emberekhez: „Az irántad való szeretetből engedte meg Isten Fia, hogy ezeket a szörnyű bűnököt ráruházzák. Teérted törte meg a halál hatalmát, és nyitotta meg az Édennek és a halhatatlan életnek kapuját. Ő, aki hatalmának szavával lecsendesítette a dühöngő tengert, és a tajtékozó habokon járt, aki megreszkettette az ördögöket, érintésére eltűntek a betegségek, feláldozza magát a kereszten, és meghozza végső áldozatát az emberiségért. – *A megváltás története*, 225. o.

A templom kárpitjának kettéhasadása azt jelezte, hogy Isten nem fogadja el többé a zsidó ceremóniákat és áldozatokat. A nagy áldozat immár megtörtént, és elfogadtatott, s Isten Szentlelke, amely pünkösd napján áradt ki a tanítványokra, gondolataikat a földi szentélyről a mennyekre irányította, ahova Jézus saját vérével lépett be, hogy kiá-

rassza tanítványaira megváltása áldásait. A hitetlen zsidók azonban sötétségben maradtak. Elvesztették az összes világosságot, amit a megváltás tervének ismerete adhatott volna nekik, és továbbra is haszontalan áldozataikban és adományaikban hittek és bíztak. A földi szentély helyébe a mennyei szentély lépett, csakhogy nekik nem volt tudomásuk a nagy változásról. Ezért nem volt semmi hasznuk Krisztusnak a mennyei szentélyben végzett közbenjárói szolgálatából. – *Tapasztalatok és látomások*, 259. o.

A mennyei eszközöknek akadályokkal kell megküzdeni, mielőtt Isten szándéka a maga idején megvalósulna... Az Úr földi országának tervezésénél jó és gonosz angyalok vesznek részt. Isten szándéka, hogy helyes módszerekkel, dicsőségét elősegítő utakon vigye előre munkáját. Ámde Sátán mindenkor keresztezni törekszik a menny célját. Isten szolgálói csak akkor tudják elősegíteni az Atya munkáját, ha megalázkodnak előtte. Sohasem szabad a maguk erőfeszítéseire vagy külső fitogtatásra támaszkodniuk a sikerért. [...]

Népünk nem érti meg úgy, amint érteniük kellene a láthatatlan eszközök közti nagy küzdelmet, a viszálykodást a hű és az elpártolt angyalok között... Az írott Ige az egyedüli biztonságunk. Könyörögjünk, ahogy Dániel könyörgött, hogy mennyei értelmes lények őrkdjenek fölötünk. Az angyalokat mint szolgáló lelkeket küldi az Úr, hogy szolgálják az üdvösség örököseit. Imádkozzatok, testvéreim, könyörögjetekek, mint még sohasem esedeztetek. Hiszen még nem készültünk föl az Úr eljövetelére. Alapos belső lelki munkát kell hát elvégeznünk az örökkévalóság számára. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1173. o.

Szeptember 19., csütörtök

Krisztus holtteste nagyon drága volt tanítványai számára. Méltó, megtisztelő módon szerették volna eltemetni, de nem tudták, miként végezzék el. [...]

Ebben a szükséghelyzetben arimátiai József és Nikodémus sietett a tanítványok segítségére. Mindketten tagjai voltak a Szanhedrinnek – a főtanácsnak –, és Pilátussal is ismeretségben voltak. Mindketten jó módú és befolyásos emberek voltak. Úgy határoztak, hogy Jézus testének megtisztelő temetésben kell részesülnie.

József merészen elment Pilátushoz, és elkérte tőle Jézus testét. Pilátus most értesült először arról, hogy Jézus valóban meghalt. Ellentmondásos jelentések futottak be hozzá a keresztre feszítést kísérő eseményekről, de Krisztus halálának a híret szándékosan nem közölték vele. Pilátust a papok és a főemberek óvták a tanítványok – Krisztus testéről terjesztett – „félrevezető” beszédeitől. Miután meghallgatta József kérését, és hallott Jézus haláláról, azonnal elküldött a századosért, aki az őrség parancsnoka volt a keresztnél, és tőle is értesült Jézus halálának bizonyosságáról. Beszámolót is kért tőle a Golgotán lejátszódott eseményekről. A százados jelentése megerősítette, amit József elmondott. – *Jézus élete*, 772–773. o.

[József, Nikodémus és János] szelíden és tisztelettudóan saját kezükkel vették le Jézus testét a keresztről. Együttérzésük könnyei kicsordultak szemükből, mikor ránéztek Jézus összezúzott és szétszagga-
zott testére. Józsefnek volt egy új, sziklába vágott sírboltja. Ezt a maga számára tartotta fenn. Ez a sírbolt a Golgota közelében volt, és most Jézus számára készítette elő. A holttestet a Nikodémus által hozott illatos fűszerekkel együtt gondosan beburkolták egy vászonlepedőbe, és a Megváltót így tették a sírboltba. Ott a három tanítvány kiegyengette Jézus eltorzult végtagjait, és összezúzott kezeit összekulcsolva helyezték élettelen mellére. A galileai asszonyok eljöttek, hogy megnézzék, mindent megtettek-e, amit meg lehetett tenni a szeretett, halott Mesterért. Ekkor látták, hogy egy súlyos követ hengerítettek a sírbolt bejáratához, majd otthagyták az Üdvözítő sírját. Ezek az asszonyok voltak az utolsók a keresztnél és utolsók Krisztus sírboltjánál. Mialatt az esti árnyak már kezdtek ráborulni a földre, Mária Magdaléna és a másik Mária ott időzött, ott állt Uruk nyughelye körül. A szomorúságtól sírtak Uruk halála miatt. – *Jézus élete*, 774. o.

Isten nem gátolja meg az istentelen emberek cselvetéseit és támadásait; ellenben terveiket azok javára fordítja, akik hűek, és állhatatosan kitartanak a küzdelemben. [...]

Az emberi állhatatosság e [bibliai] példái igazolják, hogy Isten ígéretei bizonyosak, hogy jelenléte állandó, és kegyelme megtart. Bizonyítják a hit erejét, amely ellenáll a világ hatalmának. A hit munkája, hogy a legsötétebb órákban Istenben nyugodjunk, hogy érezzük, bármennyire megkísért és űz is a vihar, a kormányt Atyánk tartja kezében. Csu-

pán hitszemünkkel tudunk föléemelkedni a mulandó dolgoknak, hogy az örök valóságok igazi értékét helyesen becsüljük fel. – *Az apostolok története*, 574–575. o.

Szeptember 20., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Elvégeztetett” című fejezet (758–768. o.)

A FELTÁMADOTT ÚR

Szeptember 21., szombat délután

A kertben Mária sírva állt, amikor Jézus már egészen szorosan ott volt mögötte. Szemét annyira elborították a könnyek, hogy nem ismerte fel Őt. A tanítványok szíve annyira megtelt bánattal és fájdalommal, hogy még az angyalok üzenetét sem hitték el, de még magának Krisztusnak a szavait sem.

Milyen sok keresztény cselekszik ma is úgy, miként a tanítványok tettek! Milyen sokan visszhangozzák Mária kétségbeesett kiáltását: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették Őt.” (Jn 20:13) Milyen sok embernek lehetne elmondani azokat a szavakat, amelyeket az Üdvözítő mondott el: „Mit sírsz? Kit keresel?” (Jn 20:15) Az Úr pedig szorosan mellettük vagy előttük áll. Könnyeiktől megvakított szemük azonban képtelen meglátni, nem tudják felismerni Őt. Az Úr beszél hozzájuk, de ők nem értik, amit mond nekik.

Ó, bárcsak a lehajtott fejek felemelkedhetnének; bárcsak a szemek megnyílhatnának, hogy meglássák az Urat; bárcsak a fülek odafigyelnének az Úr hangjára! „Menjetek gyorsan, és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból.” (Mt 28:7) Parancsoljátok meg nekik, hogy ne tekintgessenek József sírboltjára, amelynek a nyílását egy nagy kővel zárták be, és római pecséttel pecsételték le. Krisztus már nincs ott! Ne tekintsetek az üres sírra! Ne gyászoljatok úgy, mint azok, akik reménytelenek és tehetetlenek! Jézus él, és mert Ő él, mi is élni fogunk. A hálás szívekből, ajkáról, amelyeket megérintett már a szent tűz, hadd zengjen a boldog ének: Krisztus feltámadt! Krisztus azért él, hogy közbenjárjon értünk! Ragadjuk meg ezt a reménységet, és ez a reménység biztos és kipróbált horgonyként tartja meg a lelkünket! Higgy, és meg fogod látni Isten dicsőségét! – *Jézus élete*, 794. o.

Élő Megváltónk van, mert már nincs József új sírjában: feltámadt a halálból, és felment a mennybe, hogy ott minden hívő lélek helyette-

seként és kezeseként szolgáljon. „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) A bűnös megigazul Jézus érdemei által, és Isten így ismeri el a váltságdíj tökéletes voltát, melyet a Megváltó az emberért fizetett. Az, hogy Krisztus engedelmes volt a keresztfának haláláig, biztosítékot jelent arra, hogy az Atya elfogadja majd a megtérő bűnöst. Hogy is adhatnánk át magunkat annak a tétovázó magatartásnak, hogy kételkedünk, aztán hiszünk – hiszünk, majd kételkedünk? Jézus a biztosíték arra, hogy Isten elfogad bennünket. Bizton megjelenhetünk Isten előtt, nem azért, mintha bármi érdemünk is volna önmagunkban, hanem mert hiszünk az Úrban, a mi igazságunkba. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 107. o.

Nehéz, viharos idők előtt állunk. A föld megromlott, és még romlottabb lesz. Mi azonban teljes hittel bízhatunk Krisztusban. Az erőszak, a gyilkosságok, a jogtalanul szerzett javak ellenére is van Isten, Ő a világegyetem királya. Az ő gyermekei vagyunk, nem pedig a szélsőséges sorsé. Közben Krisztus bátorító szavait olvassátok, velünk együtt olyan szent ígéretek állnak a rendelkezésekre, amelyek meg fogják újítani reménységeitek forrásait. Élő Üdvözítőnek örülhettek. Ő a mi feltámadt Urunk. Ígéretei mindazokhoz szólnak, akik befogadják Őt. – *This Day With God*, 91. o.

Szeptember 22., vasárnap

Az asszonyok, akik alázatosan és hűségesen követték Jézust, nem akartak addig távozni, amíg nem látták, mint fektették be Jézust a sírba; s míg egy hatalmas követ nem hengerítettek a sír szájára, nehogy az ellenség Jézus holttestét ellophassa. Félelmük azonban teljesen alaptalan volt: láttam, hogy mennyei seregek kimondhatatlan gonddal őrködtek Jézus sírja felett, és sóváran vártak a parancsra, mikor vehetik ki a részüket, és kiszabadíthatják a dicsőség királyát fogságából.

Krisztus gyilkosai attól tartottak, hogy újra életre kel, s megszökik sírjából. Ezért arra kérték Pilátust, hogy legalább harmadnapig őrséggel őriztesse a sírt. Ez meg is történt. Előbb azonban lepecsételték a sírt, nehogy tanítványai ellophassák, és azután azt mondják, hogy feltámadt a halálból. – *Tapasztalatok és látomások*, 180–181. o.

Mikor az angyalok szétáradó fényessége napnál ragyogóbban sugárzott, a római őrség élettelenül rogyott a földre. Az egyik angyal megragadta a síron fekvő hatalmas követ, elhengerítette róla, és leült arra. A másik angyal belépett a sírba, és eltávolította a lepleket Jézus testéről. Most a mennyei angyal földet rázó, erőteljes hangon kiáltott: „Jézus, Istennek Fia, Atyád hív téged! Jöjj elő!” A halál nem tarthatta Őt többé hatalmában. Jézus mint diadalmas hős támadt életre a halálból. Szent félelemmel szemlélte a mennyei sereg ezt a jelenetet. Mikor Jézus előjött a sírjából, a jelenlévő angyalok földre borultak előtte, és imádták. Majd diadalénekekkel üdvözölték feltámadását.

Sátán angyalai kénytelenek voltak elmenekülni a mennyei angyalok ragyogó fényessége elől, és siránkozva panaszolták el királyuknak, hogy erővel elragadták tőlük zsákmányukat, s hogy az, akit oly nagyon gyűlöltek, feltámadt a halálból... Mert midőn Jézus mint fenséges győztes szállt ki sírjából, Sátán tudta, hogy végül el kell pusztulnia, és birodalma arra száll, akit jogosan megillet. – *Tapasztalatok és látomások*, 182. o.

Jézus feltámadása előképe volt mindazok végső feltámadásának, akik benne aludtak el. A feltámadt Üdvözítő arckifejezését, modorát, beszédét a tanítványai valamennyien jól ismerték. Amint Jézus feltámadt a halottak közül, éppen úgy azoknak is fel kell majd támadniuk, akik benne aludtak el és alusznak. Ráismerünk majd barátainkra, mint ahogy a tanítványok is megismerték Jézust. Lehet, hogy életük folyamán megváltoztak, megbetegedtek, vagy eltorzult az ábrázatuk, de Jézus visszajövelekor tökéletes egészségben és testi-lelki arányosságban támadnak fel. Azonosságukat azonban megdicsőült testükben is tökéletesen megőrzik. Akkor úgy ismerünk majd, amint minket is megismernek. Orcájukon, amelyet a Jézus arcáról fénylő világosság tesz sugárzóvá, felismerjük a megkülönböztető vonásait azoknak, akiket szeretünk. [...]

Addig a dicsőséges óráig, amikor az utolsó trombitaszó felhangzik, és az óriási sereg előjön az örök győzelemre, Isten drágakóként és biztonságban őriz minden alvó szentet, akiket név szerint ismer. – *That I May Know Him*, 362. o.

Szeptember 23., hétfő

A tanítványok ellenségei sem zárkózhattak el attól az igazságtól, hogy Krisztus feltámadt halottaiból. A bizonyíték sokkal világosabb volt, semhogy abban kételkedni lehetett volna. Mindazáltal megkeményítették a szívüket, és vonakodtak megbánni a bűnüket, melyet Krisztus keresztre feszítésével követtek el. A zsidó főemberek számos bizonyítékot kaptak arra nézve, hogy az apostolok isteni sugallatra beszélnek és cselekszenek, de csökönyszerűen ellenálltak az igazság üzenetének. Krisztus nem úgy jelent meg, ahogy ők várták; és ha időnként meg is győződtek arról, hogy Isten Fia volt, a meggyőződésüket mégis elfojtották, és megfeszítették Őt. Az Úr kegyelme további bizonyítékokat adott még nekik, és most újabb alkalmat nyújtott, hogy hozzá forduljanak. Elküldte a tanítványokat, hogy tudtukra adják, hogy az élet Fejedelmét ölték meg; e borzalmas tény által ismételten bűnbánatra hívta őket. Önigazultságukban azonban annyira biztonságban érezték magukat ezek a zsidó tanítók, hogy vonakodtak a tények beismerésétől: azokat a férfiakat, akik Krisztus keresztre feszítésével vádolják őket, a Szentlélek vezeti. – *Az apostolok története*, 61. o.

A korinthusi hívők között voltak olyanok, akik feladták hitük néhány alapigazságát, akik lesüllyesztették az erkölcsi színvonalat. Egyesek olyan messzire mentek, hogy már tagadták a feltámadás tanát. Pál szembeállt ezzel a tévtannal, és pedig Krisztus feltámadásának letagadhatatlan bizonyítékával. Világosan kijelentette, hogy halála után „Krisztus feltámadott a harmadik napon az Írások szerint; és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak. Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostoloknak. Legutolszor pedig... nékem is megjelent.” (1Kor 15:4–8)

Meggyőző erővel fejtette ki az apostol a feltámadás felmérhetetlen igazságát. Jelentőségét így vázolta: „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is... Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek... Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15:13–20) – *Az apostolok története*, 319–320. o.

Kinek az oldalán állunk? A világ kirekesztette Krisztust, a menynek pedig befogadták Őt. Az ember, a halandó ember megtagadta az élet Fejedelmét. Isten, a független uralkodó, befogadta Őt a mennyekbe. Isten felmagasztalta Őt. Az ember töviskoszorúval koronázta meg, Isten pedig a királyi felség koronájával. Gondolkozzunk őszintén, pártatlanul. Akarjuk-e Jézus Krisztust, hogy uralkodjon felettünk, vagy pedig Barabást akarjátok? Krisztus halála az ő kegyelmének megve-tőire Isten elegyítetlen haragját és ítéleteit zúdítja. Ez a Bárány haragja. Ám Krisztus halála reménység és örök élet mindazoknak, akik befogadják, és hisznek benne. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 139. o.

Szeptember 24., kedd

Mária [még] nem hallotta az örömmüzenetet. Azzal a szomorú hírrrel kereste fel Pétert és Jánost: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették Őt.” (Jn 20:2) A tanítványok a sírbolthoz siettek, és azt látták, amit Mária mondott nekik. Látták a sírboltban a halotti leplet és a kendőt, de nem találták ott az Urat. Éppen ez volt a bizonyítéka annak, hogy Krisztus feltámadt. A halotti lepedőket nem hanyagul rakta félre, hanem gondosan összehajtogatva mindegyiket a maga helyére tette. János „lát és hisz vala” (Jn 20:8). Még nem értette meg az Írásnak azt az üzenetét, hogy Krisztusnak fel kell támadnia a halottak közül; de most már visszaemlékezett az Üdvözítő szavaira, amelyekkel megjövendölte feltámadását. – *Jézus élete*, 789. o.

Máriát nagyon bűnösnek tekintették, Krisztus azonban ismerte az életét alakító körülményeket. A remény minden szikráját kiolthatta volna a lelkében, de nem tette, sőt, Ő emelte föl a kétségbeesésből, a romlásból. Hétszer dorgálta meg a nő szívét és értelmét uraló démonokat – ezt Mária hallotta. Hallotta Jézus erős kiáltását Atyjához az ő érdekében. Tudta, mennyire sérti a bűn az ő szeplőtlen tisztaságát, s az ő erejével győzött.

Amikor ügye az emberek szemében reménytelennek tűnt, Krisztus meglátta Máriában a képességet a jóra. Látta jellemének jobb vonásait. A megváltási terv nagy lehetőségekkel ruházta fel az emberiséget, és Máriában ezek a lehetőségek váltak később valóra. Jézus kegyelme által az asszony az isteni természet részese lett. Aki elbukott, akinek értelme démonok lakhelye volt, az a szolgálattal, barátsággal nagyon

közel került a Megváltóhoz. Mária volt az, aki lábánál ült és tanult tőle. Mária volt az, aki a drága kenetet fejére öntötte, lábát könnyeivel mosta. Mária állt a kereszt mellett, s követte Őt a sírig. Feltámadása után Mária jött el elsőként a sírhoz. És Mária hirdette elsőnek a feltámadt Megváltót. – *Jézus élete*, 568. o.

Krisztus szent kötelességet bízott az egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, amelyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik megismertetik a világgal lelkületét és jellemét. A világnak pedig az a legnagyobb szükséglete, hogy emberek által megnyilvánuljon az Üdvözítő szeretete. Az egész menny olyan férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét.

A gyülekezet Isten eszköze az igazság hirdetésére. Az Atya bízta meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti, és hű marad hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad rá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izrael Istenét, a poklok kapui sem vehetnek rajta diadalt. – *Az apostolok története*, 600. o.

Szeptember 25., szerda

Világosság fénylett a sírbolt körül, de Jézus teste nem volt ott. Amint a sírbolt körül álltak, hirtelen észrevették, hogy nincsenek egyedül. Egy fehér ruhába öltözött fiatal férfi ült a sírboltban. Ő volt az az angyal, aki elhengerítette a követ. Emberi alakot öltött magára, hogy ne riaszsa meg Jézus barátait. Alakját még körülragyogta a mennyei dicsőség világossága. Az asszonyok megijedtek. Megfordultak, hogy elfussanak, de az angyal szavai megállították őket: „Ne féljete! – mondta nekik. – A Názáreti Jézust keressétek, aki megfeszítettet; föltámadott, nincsen itt; ímé, a hely, ahová Őt helyezék. De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak.” [...]

Feltámadt, feltámadt! Az asszonyok újra és újra elmondták ezeket a szavakat. Most már nem volt többé szükség a megkenéshez való fűszerekre. Az Üdvözítő él, és nem halott. Most már visszaemlékeztek arra is, hogy Jézus, amikor a haláláról beszélt, akkor azt is megmondta nekik, hogy majd fel is támad. Micsoda nap ez az egész világ számára! Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól; „félelemmel és nagy örömmel

futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak” (Mt 28:8). – *Jézus élete*, 788–789. o.

Feltámadása után Krisztus első munkája a földön az volt, hogy tanítványait meggyőzze irántuk való gondoskodásának változatlanágáról, töretlen szeretetéről és gyengéd figyelméről... „Menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiaiak, hogy találkozzanak velem Galileában.” [...]

Éppen most azonban [a tanítványok] nem ujjongtak. Még mindig nem tudtak megszabadulni a kétségeiktől, zavarodottságuktól és kételeyeiktől. Még akkor is, mikor az asszonyok közölték velük, hogy ők látták az Urat, a tanítványok ezt nem hitték el nekik. Azt gondolták, hogy az asszonyok valami érzéki csalódás áldozatai lettek. [...]

Gyakran ismételték ezeket a szavakat: „Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani az Izraelt” (Lk 24:21)... A felházban találkoztak össze. Az ajtókat bezárták és bereteszték, mert tudatában voltak annak, hogy szeretett Mesterük sorsa, végzete bármikor az övék is lehet.

Milyen nagy lehetett volna az örömük ugyanebben az időben, hiszen az Üdvözítő már feltámadott! A kertben Mária sírva állt, amikor Jézus már egészen szorosán ott volt mögötte. Szemét annyira elborították a könnyek, hogy nem ismerte fel Őt. A tanítványok szíve annyira megtelt bánattal és fájdalommal, hogy nem hitték el még az angyalok üzenetét sem, de még magának Krisztusnak a szavait sem. – *Jézus élete*, 793–794. o.

A kételey minden egyes kifejezése erősíti a hitetlenséget. A remény, a bátorság, a világosság és a szeretet minden egyes gondolata és szava növeli a hitet és erősíti a lelket, hogy kitarthasson a világ erkölcsi sötétsége közepette. Aki hittel beszél, hittel fog rendelkezni, aki azonban csüggedéssel beszél, csüggedés lesz a része. Mert szemlélve változunk el. – *16. levél*, 1880. március 24.

Szeptember 26., csütörtök

Jézus gyakran megkísérelte, hogy feltárja a jövőt a tanítványok előtt, de ők túlságosan közömbösek voltak arra, hogy szavain gondolkodzanak. Ez okozta, hogy Jézus halála olyan váratlanul érte őket; midőn később a múltba visszapillantottak, és látták hitetlenségük követke-

ményeit, nagyon elszomorodtak. Mikor Krisztust megfeszítették, nem hittek a feltámadásában. Jézus nyíltan hangoztatta, hogy harmadnap feltámad, de a gondolataik annyira összezavarodtak, hogy fel sem fogták ennek értelmét. A megértés hiánya okozta reményvesztettségüket, mikor halála bekövetkezett. Keserűen csalódtak... Mennyi szenvedéstől menekültek volna meg, ha hisznek az Üdvözítő szavainak!

A kétségbeeséstől, bánattól és reménytelenségtől sújtva gyülekeztek a tanítványok a felházban... Itt történt, hogy az Üdvözítő feltámadása után megjelent nekik. – *Az apostolok története*, 25–26. o.

Krisztus mennybemenetele előtt kiosztotta tanítványainak megbízatásukat... Ti voltatok tanúim – így mondta –, hogy életemet feláldoztam a világért... Rátok ruházom e kegyelmi üzenet továbbítását. Zsidónak, valamint pogánynak tovább kell azt adnotok – Izraelnek először, azután minden népnek és nyelvnek. Az összes hívők egyetlen gyülekezetbe tömörüljenek.

Ez a megbízatás az evangelizációra: Krisztus országának nagy misziós okirata. A tanítványok buzgólkodjanak a lelkekért, és a kegyelmi meghívást juttassák el mindenkihez. – *Az apostolok története*, 27–28. o.

Amint a nap fénye világosságot, életet és áldást áraszt minden élőlényre, úgy kell a világ világosságának lennie a kereszténynek is jó cselekedetei, vidámsága és bátorsága által. Amint a napfény elűzi az éj árnyait, és ragyogásával betölti a völgyeket és a hegyeket, úgy kell a kereszténynek is tükröznie a feddhetetlenség fölötté ragyogó napjának sugarait.

Krisztus igazi, odaszentelt életű követőinek életéből el fog tűnni a közöny, a hiszékenység és a sötétség, ahogy elillan az éj sötétje is, amikor felkel a nap. Jézus követői hasonlóképpen fognak elmenni a föld leg-sötétebb zugaiba, hogy elvigyék oda az igazság világosságát, és a sötétségben járók is részesüljenek belőle. – *This Day With God*, 92. o.

Hallgathatunk e ily dicsőséges reménység, ily tökéletes megváltás tudatában, melyet Krisztus saját vére árán szerzett meg számunkra? Ne magasztaljuk-e és ne áldjuk-e mi is fennhangon az Üdvözítőt, miképp a tanítványok tették, mikor az Úr bevonult Jeruzsálembe? Nincs-e közelebb hozzánk ama nagy nap, mint volt hozzájuk? Vajon ki akadályozhatna meg minket abban, hogy Istent magasztaljuk és áldjuk, mert

a halhatatlanságba és megdicsőülésbe vetett reménységünk nemso-
kára beteljesedik? Mi immár megízleltük az eljövendő világ dicsősé-
gét, s mind többre és többre vágyunk. Egész lényem vágyik az élő Isten
után, és nem nyugszom mindaddig, amíg teljesen át nem hatja valómat
az ő teljessége. – *Tapasztalatok és látomások*, 110. o.

Szeptember 27., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., „Ne a tövisekre tekints!”
című fejezet (326–327. o.); *Jézus élete*, „Menjetek el, és tanítsatok min-
den népeket!” című fejezet (818–828. o.).